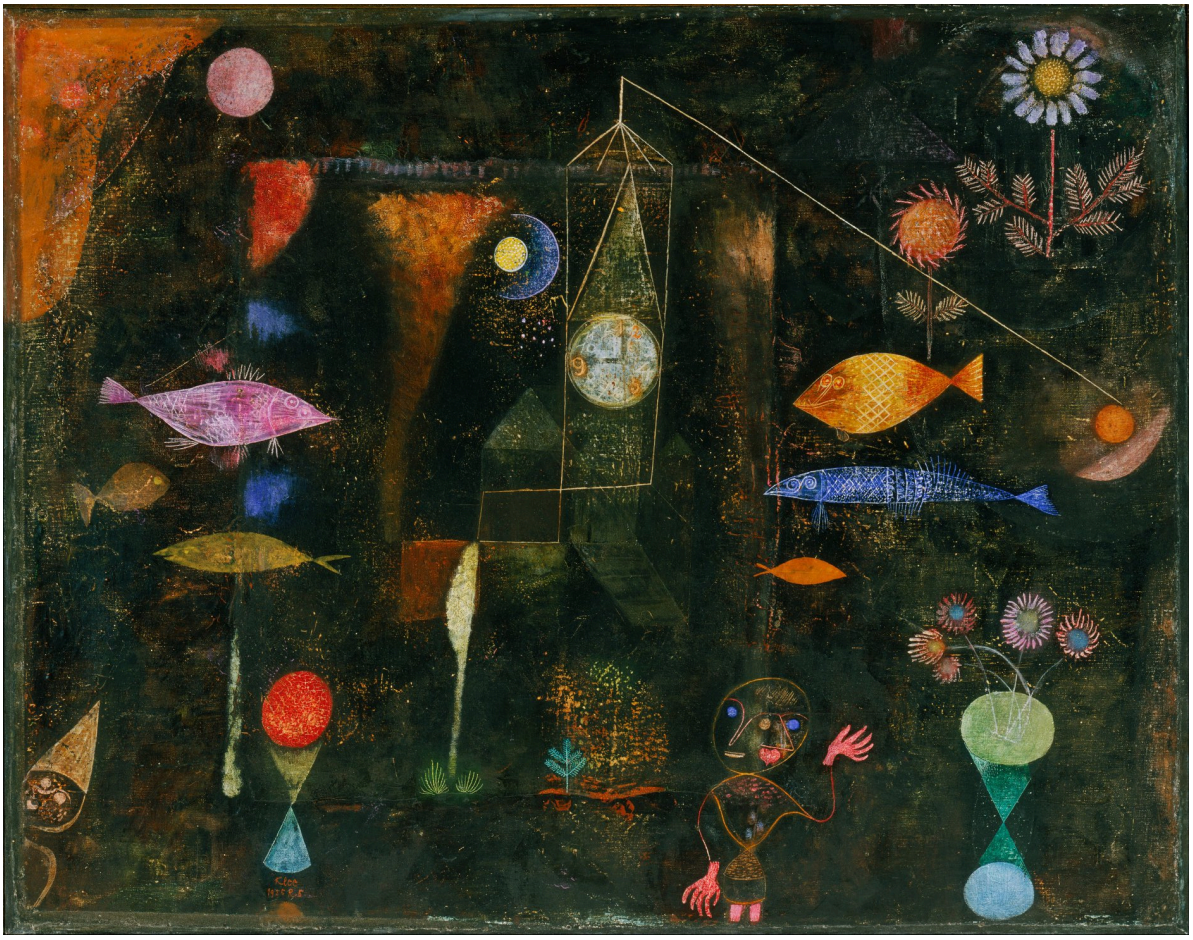
Diari de les idees 73



In this issue of *Diari de les Idees* we highlight the disappointing conclusions of the COP27 held in Egypt, despite the commitment to create a permanent aid fund for the countries most affected by the impact of climate change; the use of winter weather as a weapon of war by Russia in the war in Ukraine; the growing prominence of the middle powers in international geopolitics. Moreover, we bring you the topics and trends to which you will need to pay attention next year; the structural changes that will last beyond the current recessionary economic cycle; the technological war for the semiconductor market, and the apparent simultaneous collapse of different giants in the new technology sector.

In the field of international politics, Adam Tooze analyzes in *Foreign Policy* the G20 summit held on November 15 and 16 in Bali. He reports that the scenario expected was one of the confrontations between the US and its allies with the “authoritarian” bloc of China and Russia. Indonesia, along with India, would form part of the new non-aligned bloc. This script, however, was only partially fulfilled. However, the fact that the Russian president could not attend the summit allowed China and India to publicly distance themselves from it, although this does not imply that any kind of realignment took place. At the same time, the statements of Indonesia, Turkey, and India criticizing the war stand out. The countries

that until recently were considered the lesser partners of the G20 have shown increasing autonomy. So, the G20 summit has shown that there are still counterweights to the power of the two great global powers. Born from the need to deal with the lack of coordination during the Asian financial crisis of the nineties of the last century, today the G20 also serves to deal with the various crises and to try to de-escalate the situation.

For his part, Ivan Krastev argues in *The Financial Times* that the insecurities and ambitions of what we might call the middle powers are shaping the emerging geopolitical landscape. Observed from a distance, the war in Ukraine might seem like a repeat of the Cold War confrontation between the "free world" and Russian (and Chinese) authoritarianism. A closer look, however, complicates the picture. While America's allies in Europe united in defense of Ukraine and against Beijing's tacit support for Putin's war, other states, especially in the south, have had a different response. This makes sense in the context of the collapse of the post-Cold War order. A traditional US ally, Saudi Arabia, and one of its current security partners, India, have reformulated their ties with the US. At the same time, Russia's former allies in Central Asia have also begun to express their misgivings. In the case of Kazakhstan, the Russian invasion of Ukraine has not strengthened Moscow's alliance with Astana but has broken it. Thus, the war in Ukraine has highlighted the activism of the middle powers—South Africa, India, South Korea, Germany, Turkey, Saudi Arabia, and Israel, to name a few—as the main driver of the remodeling of the international environment. The fact that these countries are heterogeneous stands out: some are democracies while others are autocracies and others occupy an intermediate gray area. Some of these middle powers are developing countries with booming populations, while others are economic powers battling demographic decline. Some have gained middle power status thanks to their geographic size, others thanks to economic power. But they all share one fundamental characteristic: they are determined to be actors and no longer just guests. As Shannon O'Neil argues in her book *The Globalization Myth* (Yale University Press, 2022), most of the world globalization translates into regionalization and this is the key to the growing influence of the middle powers.

From the pages of *The Economist*, Tom Standage, editor of *The World Ahead 2023*, highlights ten topics and trends to which you will have to pay attention in the coming year. First, the war in Ukraine, as energy prices, inflation, interest rates, economic growth, and food shortages all depend on how the conflict unfolds in the coming months. Second, a period of recessions is looming in major economies as central banks raise interest rates to fight inflation, an effect of the pandemic that has been exacerbated by current high energy prices. Third, climate change, as countries rush to secure their energy supplies, they are reverting to fossil fuels, although in the medium term the war will accelerate the shift to renewable energy as a safer alternative to hydrocarbons supplied by autocrats. Fourth, as for China, at some point next April, its population will be surpassed by that of India. With China's population in decline and its economy facing headwinds, the debate will open as to whether China has already peaked as slower growth means its economy may never peak. that of the United States. Fifth, a divided America to the extent that even though Republicans have fared worse than expected in the midterm elections, social and cultural divisions over abortion, guns, and other hot-button issues will continue after a series of controversial Supreme Court rulings. Sixth, the possibility of new conflicts breaking out as

the focus of attention on the war in Ukraine increases the risk of conflict elsewhere. With Russia bogged down in the West, various conflicts may erupt in its backyard. For its part, China might decide there will never be a better time to make a move on Taiwan. Tensions between India and China could explode in the Himalayas. And even Turkey might be tempted to seize some Greek island in the Aegean. Seventh, alliance changes will continue to occur. NATO, revitalized by the war in Ukraine, will welcome two new members. Saudi Arabia could join the Abraham Accords as the main force in a new emerging bloc. Other alliances such as the Quad, Aukus, and I2U2 (a sustainability forum that unites India, Israel, the United Arab Emirates, and the United States) could also gain more prominence. Eighth, the return of tourism: As people travel again after the restrictions imposed by the pandemic, spending will almost regain its 2019 level of $1.4 trillion, thanks mainly to inflation that has raised prices. On the other hand, the actual number of international tourist trips, of 1.6 billion, will still be below the pre-pandemic level (1.8 billion in 2019). Ninth, the development of the Metaverse: 2023 will provide some answers when Apple releases its first headphones for the Metaverse and Meta decides whether to change its strategy now that its stock price is going down. Finally, next year also promises the appearance of new words such as nimbys, yimbys, cryptomonads, post-quantum cryptography, and synfuel… Standage concludes that seen in perspective, the pandemic marked the end of a period of relative stability and predictability in geopolitics and economy. Today's world is much more unstable, convulsed by the vicissitudes of rivalry between great powers, the aftershocks of the pandemic, the economic situation, the climate emergency, and rapid social and technological changes. Unpredictability is the new normal.

In *Foreign Affairs*, Mo Ibrahim points out that although Africa is a continent rich in resources, today it still has to suffer the scourge of poverty. Of the 46 countries that the United Nations considers "underdeveloped", 35 are African. While the legacy of colonialism has a lot to do with it, there are also internal factors that play a very important role in limiting the continent's growth. It is a reality that colonialism left a very deep wound. The political borders, drawn by the Europeans, add to the configuration of the economic model of most African countries, purely extractive on the part of the West and without any kind of continental integration or own agricultural production that covers the population. However, colonial history alone does not justify the current situation. Corruption, totalitarian governments that commit crimes against the population, and, especially, the concentration of the economy in resource-extractive sectors such as oil and diamonds have created a bleak landscape in most countries. Meanwhile, the African Union cannot participate in the G7 or G20, the veto power of Russia or China prevents the UN Security Council from punishing African dictators, and the United States and the EU do little to control illegal money flowing into their banks. In addition, although some African countries have public debt-to-GDP ratios below some European countries, international investors consider them unsafe for investment. To progress, Africa must integrate economically and, in this sense, the African Union outlined a free trade agreement in 2018, but its implementation is still a long way off. Energy is another delicate issue because although half of Africa already produces energy from renewable sources, to cover the enormous energy demand of its growing population, it needs the gas that the West condemns so much.

Regarding the war in Ukraine, in a speech outlining a ten-point peace plan, Ukrainian

President Volodymyr Zelensky called on the leaders of the major G20 economies meeting in Indonesia to end the war. The magazine *Le Grand Continent* offers an analysis of the ten points presented by the Ukrainian president. First, in terms of nuclear safety, Russia must withdraw from the Zaporizhzhia plant, which must immediately be transferred under the control of the International Atomic Energy Agency. Second, ensure food security through the Grain from Ukraine initiative through which Ukraine plans to export 45 million tons of food. Third, restore energy security, as around 40% of Ukrainian energy infrastructure has been destroyed. Fourth, the return of prisoners and deportees, since thousands of Ukrainians — soldiers and civilians — are in captivity and 11,000 children have been deported to Russia. Fifth, it is necessary to restore the validity of international law, and this without any commitment to the aggressor, because the Charter of the United Nations cannot be applied partially, selectively, or to the letter. Russia must guarantee the territorial integrity of Ukraine within the framework of relevant resolutions of the UN General Assembly and applicable binding international agreements. Sixth, Russia must withdraw all its troops and armed formations from the territory of Ukraine. Ukrainian control over all sections of the border must be restored and a real and complete cessation of hostilities must be achieved. Seventh, Zelensky calls for the creation of a Special Court to judge Russian aggression and an international mechanism to compensate for the damage caused by the war. Eighth, the immediate protection of the environment must be ensured. Millions of hectares of forest have been burned by the bombings and nearly 200,000 hectares are contaminated by mines and unexploded shells. Ninth, it is necessary to establish measures to prevent any type of escalation. Ukraine is not a member of any alliance and Zelensky believes that Russia was able to start the war precisely because Ukraine remained in the gray zone, between the Euro-Atlantic world and Russian imperialism. Finally, once all the above measures are implemented, when security and justice begin to be restored, the parties should sign a document confirming the end of the war.

Simultaneously, *The Economist* explores the different possibilities for ending the conflict in Ukraine after the withdrawal of Russian troops from Kherson and the massive bombings against Ukrainian energy infrastructure that have collapsed the country's electricity grid. The evolution of the war raises an uncomfortable question: how long will the United States and Europe continue to provide Ukraine with the billions of dollars in military and economic aid it needs each month to defend itself? Although Western leaders say the aid will last as long as needed, many citizens reject the idea of financing an indefinite conflict with Russia. For example, at the beginning of November tens of thousands of people took to the streets of Rome to call for an end to the fighting. Doubts are also emerging in the United States. A few weeks ago, left-wing Democratic congressmen made a public call – although they immediately retracted – in favor of opening negotiations. The new Republican majority in Congress that emerged from the midterm elections, although less wide than expected, is a reminder that American politics could change dramatically even before the next presidential election, and with it politics in relationship with Ukraine. Privately, Western and Ukrainian leaders are beginning to ponder how best to end the conflict. In this context, one can consider whether Ukraine will become a new Finland, forced to cede territory and remain neutral for decades. Or in another West Germany, with a territory divided by war and the democratic half incorporated into NATO? A much-debated model is that of Israel, a

country under constant threat that has been able to defend itself without formal alliances, but with extensive military aid from the United States. Ultimately, however, the specific terms of any negotiated settlement depend on what happens on the battlefield. There will likely be much more fighting before either side is willing to end the war.

Regarding Spanish and Catalan politics, Ignacio Sánchez-Cuenca highlights in *El País* that the investiture block has decided to modify the penal code to eliminate the crime of sedition. The ambiguous "tumultuous uprising" referred to in the law in the article on sedition will be replaced by a crime of aggravated public disorder with significantly lower penalties than previously contemplated for "seditious" acts. Among other things, it seeks to converge with the penalties applied in other Western European countries for this type of crime. The political significance of this measure — along with the pardons granted by the Government in June 2021 — in practice implies a substantial rectification of the response of the Spanish state and political system to the Catalan crisis, with broad support for society. Likewise, it is clear that a declaration of independence is not, as such, a crime since although this declaration is made outside the constitutional order, it constitutes a politically invalid act, but without criminal relevance. The Constitutional Court annulled all the political and legislative steps taken in Catalonia to move towards the separation of the State, and from the point of view of the previous Spanish Government, the only way to imprison the pro-independence leaders went through a "creative" interpretation of events. Sánchez-Cuenca points out that although it cannot be carried out in this legislature, we must hope that the next one will address politically, the constitutional reform that Spain needs to establish a territorial model that reconciles with the plurinational condition.

In European affairs, Suzanne Lynch warns, in *Politico* magazine, about the dysfunctions that exist within the European institutions due to the lack of coordination between the two most important positions in the EU. The fact is that the personal relationship between the President of the European Commission, Ursula von der Leyen, and the President of the Council, Charles Michel, is non-existent. The Council and the Commission are opposing institutions that must guarantee the balance of power in the Union, without reaching the current extremes. The previous Juncker-Tusk tandem had its political disagreements but never reached this level of personal disagreements. The relationship between von der Leyen and Michel changed following the incident in Turkey, when Michel sat next to Erdogan, relegating to the background the president of the Commission who did not even have a seat. Since then, the relationship between the two has been non-existent, and the lack of information is leading to coordination problems. Experts and officials agree that the president has been able to acquire much more fame than Michel. He has made a place on the media agenda and achieved better relations with Washington. The president, who controls the EU's executive arm, has exceeded expectations, while Michel has disappointed. Either way, it is disappointing and dangerous that at a time when collaboration and unity are needed more than ever, the EU is immersed in a battle of egos at the highest levels.

On the blog of the *Real Instituto Elcano*, Mira Milosevich-Juaristi warns that since last June, tensions between Kosovo and Serbia have been on the rise over the issue of car registrations, despite the announcement a few days ago of an agreement in extremis to avoid an escalation and to normalize their relations. The Kosovo government had taken the

decision not to recognize the “KM” license plates of Kosovska Mitrovica, the region populated by the Serbian minority, forcing the population to accept Kosovo car license plates. At the same time, another event has occurred in recent weeks that has seriously aggravated tensions: the dismissal of Serbian Nenad Djuric, Chief of Police in Kosovska Mitrovica, a decision that contravenes the 2013 Brussels Agreement signed by representatives of Serbia, Kosovo, and the then High Representative of the EU’s Foreign Policy, Catherine Ashton, and ratified by her successors, Federica Mogherini and Josep Borrell. The Brussels Agreement is a document that aims to create a framework for the normalization of relations between Belgrade and Pristina, envisages extensive autonomy for the Serbian population of Kosovo and, more importantly, the creation of a Community of Serbian Municipalities in the region of Kosovska Mitrovica. The final objective of this Agreement was mutual recognition, with the aim of the simultaneous entry of Serbia and Kosovo into the EU. The situation in Kosovo is therefore more worrying than usual and no one is interested in inter-ethnic violence breaking out in Kosovo and the way to prevent it would be greater involvement of international institutions and leaders. The only way out of the current impasse is for the Pristina government to comply with the Agreement it signed in 2013, but to do so would require legal changes to the Constitution and the support of the international community.

For her part, Myriam Revault d’Allonnes raises from the pages of *Le Grand Continent* whether European values are universalizable and, first of all, argues that it is necessary to define what universality is being talked about and what universality consists of. The universal dimension of European values is born from an abstract universality, a priori, which some call “over-emerging” because, starting from a precise and assigned origin (a particular identity), it aims to normalize and align on its own model what is different from herself. It is the criticism that is constantly directed at this type of universality by those who rightly see it as the hidden expression of a hegemony (economic, colonial, cultural). This universality is effectively the simple unilateral transplantation of a singular form effectively dominated by Western modernity. But it is precisely this universality that is invoked in the vindication of a monolithic European identity, based on Christian values and in the search for a globalizing narrative. But there is another way of thinking about the universal, and this is in no way alien to history or the European spirit: both as a political demand – which must be applied to all humanity – and as an anthropological requirement that affirms the existence of common and transcendent structures of thought in all cultures. The author argues that ultimately the only real universality is that which is open to alterity and is inhabited by plurality. To understand it, however, it is necessary to leave this binary logic where a self-proclaimed universality and the criticism of a universality always reduced to the discourse of domination face each other.

Janan Ganesh states in the *Financial Times* that this year the various most relevant autocratic movements in the West (and the world) have been overtaken by liberal democracy. In France, Emmanuel Macron has surpassed Marine Le Pen; in the United Kingdom the year ends with Rishi Sunak when it had begun with Boris Johnson (Liz Truss’ interlude has only lasted 44 days); in Brazil, Jair Bolsonaro has lost the elections and the US mid-term elections have been a defeat for the most extremist sector of the Republican Party, complicating Donald Trump’s return to the White House. While it is true that in

Sweden, Italy, and Israel populism has managed to advance, the overall annual tally is disappointing for the autocrats. Ganesh maintains that autocracies are hostages to luck because even though they claim to be more effective than democracies, a war with the mobilization of the population (even if it is partial) or an economic stagnation resulting from drastic and repeated confinements does not they are very good for the health of a regime. No matter how many gas reserves (Russia) or anti-aircraft missiles (China) one has, the prevailing idea among autocrats that liberalism will be erased from history as a defective gene has little foundation.

However, vigilance must remain in the face of danger as the fallout from COVID-19, the war in Ukraine, and inflation strain the seams of democracy around the world. According to the International Institute for Democracy and Electoral Assistance (IDEA International), between 2016 and 2021, the number of countries that have turned towards more authoritarianism is more than double that of those that have moved towards a higher quality of democracy. Its just-released report The Global State of Democracy 2022 reveals that the recent series of global crises—including Russia's invasion of Ukraine and conflicts in Ethiopia, Myanmar, Syria, and Yemen—seems to signal the emergence of a new status quo, defined by increased volatility and uncertainty. Opinion polls carried out over the last five years show a decline in citizens' confidence in the value of democracy itself. This is no surprise since the core of any social contract is that citizens agree to be governed in exchange for those who govern them providing them with certain basic goods. And during this period, the ability of democracies to provide key public goods to their citizens and to close the gap between social expectations and institutional performance is increasingly at risk. Social contracts indeed vary according to cultural and historical context, but all democracies share certain basic commonalities, such as respect for individual civil and political rights, fair and competitive elections, some control over power by governed, effective access to their government, and a set of rights that make a dignified life possible. Ultimately, the report also emphasizes that democracy must be revitalized, not because it must prevail in a supposed new era of the Cold War, but because it still offers the best opportunity to preserve what is necessary and valuable to dignify people's lives.

In *The Atlantic*, Tom McTague reflects on the quintessential global event, the controversial football World Cup taking place in Qatar, which he describes as the biggest absurdity in the history of sports. In 2010, the world football's governing body, FIFA, awarded the hosting of the world's most popular and prestigious sporting event to a tiny Middle Eastern autocracy with a population of just under 3 million. but where citizens of this nationality only represent a little more than 10%. The rest are some very rich ex-pats from other countries and a huge army of poor migrants who do most of the work. That Qatar could beat the bids of the United States, Australia, Japan, and South Korea was so indefensible that it is impossible not to conclude that the whole system is rotten. But more than a one-off scandal, the World Cup in Qatar is a fable of the world we live in, and not only of the world of football. The World Cup in Qatar is what happens when a corrupt international organization with great power and little accountability takes over important things; when democracies are willing to sell their institutions and even their culture to the highest bidder; and when entire economies depend on the exploitation of cheap, globalized labor and unregulated capital. Qatar and the other Gulf states want to diversify their economies

to survive the day when the source of their wealth dries up. And they want to do it all while protecting their autocratic regimes. To achieve this, they invest in sports, entertainment, tourism, and transport, hoping to become attractive poles of a future low-tax global economy where the rich will go to live, work, shop, and relax away from the cumbersome burdens of democracy, served by an army of poor migrant workers. Its investment in sports is therefore only part of a wider strategy. The West not only accepts their money for their sports teams but buys their fossil fuels and sells them weapons in return. To expect sports to acting as an honorable exception while the rest of society tries to make as much money as possible regardless of the morality or long-term security of their countries is ridiculous. The fact is that Europe has been sold to the highest bidder for years. Germany's entire geopolitical strategy has been to link itself to Russia and China, two states considered strategic threats by NATO. The UK has auctioned off infrastructure and core assets, whether that means giving China a stake in the UK's nuclear industry or providing Russia with financial services and real estate opportunities to launder its money. The West is no longer as rich or as dominant in the world as it once was. He has to make difficult decisions that involve compromises. But if the plan was to maintain national wealth, security, independence, and integrity, the last few decades have been a disaster. Like the World Cup in Qatar.

In the economic field, Mohamed A. El-Erian states in *Foreign Affairs* that more than just another turn of the economic wheel, the world may be experiencing major structural changes that will last beyond the current economic cycle. Three new trends in particular hint at such a transformation and are likely to play an important role in shaping economic outcomes over the coming years: the shift from insufficient demand to insufficient supply as the main drag on growth; the end of unlimited liquidity provided by central banks; and the growing fragility of financial markets. These changes help explain many of the unusual economic developments of recent years and are likely to create even more uncertainty in the future as shocks become more frequent and violent. These changes will affect individuals, businesses, and governments: economically, socially, and politically. And until analysts realize how likely these trends are to last beyond the next economic cycle, the economic hardships they cause are likely to significantly outweigh the opportunities they create. Recessions and inflation spikes come and go, but recent years have seen a series of unexpected, if not unthinkable, global economic and financial developments. The United States, once a champion of free trade, has become the most protectionist advanced economy. Britain has suddenly turned into something akin to a struggling developing country after an ill-fated mini-budget weakened the currency, pushed bond yields up dramatically, prompted a designation of "vigilance negative" by rating agencies, and forced Prime Minister Liz Truss to resign. Borrowing costs have also risen sharply, with interest rates on more than a third of the world's bonds now negative (creating an abnormal situation where creditors pay debtors). The war in Ukraine has paralyzed the G-20, accelerating what was already a gradual weakening of the institution. And some Western countries have turned the international payments system, which is the backbone of the global economy, into a weapon to punish Moscow. We should add to this the rapid recentralization of China under Xi Jinping and its decoupling from the United States; the strengthening of autocracies around the world; the polarization and even fragmentation of many liberal democracies; the growing impact of climate change; demographic changes;

and the gradual migration of economic power from the West towards the East.

The world's population has just reached a new record: 8 billion and heated debates are taking place about the so-called carrying capacity of the planet, i.e. the total number of people who can sustainably live on Earth. In *The Conversation*, Lorenzo Fioramonti points out that experts are generally divided into two camps. Some argue that we must reduce the human population drastically to avoid an ecological catastrophe. And some believe that technology will find intelligent solutions without actively addressing the problem. However, it is difficult to calculate how many humans the planet can sustainably support. This is often overlooked in policy debates, which generally treat the issue rather simplistically, based on the assumption that rising living standards will lead to falling birth rates. Therefore, according to this argument, the world population will decline as soon as continents such as Asia and Africa reach similar levels of development as Europe and North America. Fioramonti, on the other hand, believes that the time has come to rethink our approach to wealth and develop different ways to improve living standards. A new report by the Club of Rome entitled Earth4All argues that countries (especially the most industrialized) should replace the pursuit of economic growth with broader measures of social and ecological well-being. This would translate into a significant decrease in material consumption, without harming the general quality of life. What might this entail in practice? Policies should encourage better work-life balance and gender equality, as women's empowerment is a key determinant of population growth. They should also optimize energy use and efficiency because the most renewable energy is the energy we don't need to use. We also need regenerative practices and homegrown solutions for food manufacturing and production (approximately 30% of food globally is lost or wasted due to overconsumption and aesthetic standards). This welfare economics approach would help all countries (including the poorest) to move to a different type of development, capable of combining a high quality of life with more limited impacts on the environment. It is the difference between an extractive and linear economy that converts resources into carbon emissions and a regenerative and circular economy that produces no waste because the output of any process becomes another input. In short, living better and more equitably will help us find the right balance also concerning the world population, without the need to impose restrictions.

Regarding climate change and sustainability, the conclusions of the COP27 held a few days ago stand out. Negotiations to create a fund to compensate developing countries for loss and damage caused by climate change have dominated the negotiations, and ultimately, although states agreed to establish such a fund, it has yet to negotiate who will pay and how this financial assistance will be specified. The COP27 Agreement also does not go beyond the promise of the 2021 Glasgow Climate Pact to gradually reduce the use of coal, and the text has also not announced new targets or commitments, threatening the goal of limiting the increase of the global temperature to 1.5 °C, established seven years ago in the Paris Agreement. Developing countries attended COP27 hoping to make progress on three fronts: climate finance and the payment of $100 billion annually as promised in 2009, global decarbonization, and recognition of the responsibility of developed countries to pay for the losses and damages caused. Only one of these objectives has been achieved. In this context, it is necessary to consider why COP27 has failed. Firstly, due to the current geopolitical

situation. The summit has been overshadowed by the war in Ukraine, which has strained gas supplies, prompting many countries to expand national reserves of fossil fuels. On the other hand, this has led to the oil and gas-producing countries having more influence at COP27, undermining the negotiations. Second, the timing and location. The first week took place during the US mid-term elections when much of the world's media was focusing on them, while the second week coincided with the G20 summit in Bali, which diverted even more attention and caused many world leaders not to attend. To make matters worse, the negotiations dragged on until the weekend, just as attention turned to the football World Cup and the controversies associated with Qatar. Third, is the lack of leadership. International diplomacy is difficult and requires a great deal of time, effort, and skill. The reason COP26 in Glasgow in 2021 resulted in agreements on deforestation, methane emissions, and other issues was partly that the hosts worked hard to build consensus in the extra year they had been given the pandemic This year, however, the Egyptian presidency underestimated this task. Fourth, is the lack of trust. This is mainly because the promised $100 billion a year has yet to fully materialize. This is a relatively small amount when you consider that Qatar has spent 220 billion dollars to host the 2022 World Cup. In addition, the money intended to support adaptation programs to climate change has not arrived either.

Finally, regarding new technologies, *Le Grand Continent* presents an unprecedented study in 10 points, 12 graphs, and 2 maps to understand the matrix of the technological rivalry between China and the United States that structures the world concerning an of its most relevant aspects: semiconductors. The points around which the study is structured are the following: 1) What is a semiconductor? 2) Why are they important? 3) The value chain and the interdependence of key players 4) Why Taiwan? 5) Why are semiconductors at the heart of global geopolitical rivalry? 6) What is the position of the United States? 7) What is the position of the European Union? 8) What is being done or planned to be done to counteract the shortage of semiconductors? 9) What impact have the new US restrictions had on the global semiconductor market? And 10) What happens in the event of a shortage of semiconductors? Limiting ourselves here to the importance of semiconductors in the current geopolitical scenario, it should be noted that the Biden administration has recently decreed a series of sanctions that take the global confrontation in this area to another level, preventing companies from sending to China manufactures the cutting-edge processors needed to run complex Artificial Intelligence algorithms. The sanctions apply not only to American companies but also to all those that use American inputs in their production processes (intellectual property, design software, etc.). This follows a series of decisions that have already begun tightening controls on semiconductor exports to China. While some see it as a return to Cold War thinking, the decision is emblematic of the centrality of semiconductors to global technological rivalry. We have already seen how the actors involved are also major geopolitical actors, but several factors help to underline further the importance of semiconductors: the ongoing global digital transformation, the COVID-19 pandemic with its disruptive effects on supply chains supply, and the war in Ukraine, which is affecting the supply of raw materials.

Finally, Derek Thompson argues in *The Atlantic* that the big tech industries are suffering a simultaneous collapse. Although unemployment levels in the sector remain very low, all the

tech giants — Amazon, Meta, Snap, or Twitter — have recently begun to terminate tens of thousands of contracts. In addition, the capitalization of the shares of these companies has fallen by more than 50% during the last year. This, together with the explosion of the cryptocurrency bubble, makes the author consider the reasons for this collapse. On the one hand, it can be argued that one of them is the interest rate. After the Great Recession of 2008, the economy was based on low demand and interest rates, leading to investment in tech venture capital. The digitization of the economy considerably increased the weight of this industry. With the post-pandemic effects rates have gone up and therefore all this investment and euphoria has been diminishing. On the other hand, there is also a second hypothesis: the technology industry is suffering a midlife crisis. After a first period where it was necessary to solve very complex problems, it seems that a stage has closed. Managers are now looking for challenges in a new direction—such as investing in the Metaverse concept. In this sense, all companies are using a large number of resources in initiatives whose profitability is uncertain. Space, voice assistants, augmented reality: none of these investments are currently having a social response. In this way, the macroeconomic explanation and psychodynamics are complementary. The industry had been preparing for years to invest in complicated new ventures but has been hit by the effects of the pandemic. However, we would be wrong to call the industry dead, says Thompson. We are in a moment of transition, and ten years from now, we could see an uncertain future generated by the new applications of artificial intelligence.

Illustration: Paul Klee, “Fish Magic”, 1925.

Montserrat Vivó, Martí Serra, and Eudald Martínez, trainee students at the CETC, participated in the elaboration of this issue of *Diari de les Idees*.

International politics and globalization

Adam Tooze The G-20 Proved It’s Our World Government

Adam Tooze analitza a *Foreign Policy* la cimera del G20 celebrada els dies 15 i 16 de novembre a Bali i ressenya que el guió previst era el d’uns enfrontaments entre els EUA i els seus aliats amb el bloc “autoritari” de la Xina i Rússia. Indonèsia, junt amb l’Índia, formaria part del nou bloc no-alineat. Aquest guió, però, només es va complir en part. Tanmateix, el fet que el president rus no pogués atendre la cimera va permetre a la Xina i Índia distanciar-se’n públicament tot i que això no implica que es produís cap tipus de realineament. A la vegada, destaquen les declaracions d’Indonèsia, Turquia i Índia criticant la guerra. Els països que fins fa poc eren considerats com el socis menors del G20 han demostrat una creixent autonomia. Així doncs, la cimera del G20 ha demostrat que segueixen havent-hi contrapesos al poder de les dues gran potències globals. Nascut de la necessitat de fer front a la falta de coordinació durant la crisi financera asiàtica dels anys noranta del segle passat, avui el G20 també serveix per fer front a les diverses crisis i per tractar de desescalar la situació.

Ivan Krastev Middle Powers are reshaping geopolítics

Ivan Krastev argumenta que les inseguretats i les ambicions del que podríem anomenar les potències mitjanes estan configurant el panorama geopolític emergent. Observada des de la distància, la guerra d'Ucraïna podria semblar una repetició de l'enfrontament de la guerra freda entre el "món lliure" i l'autoritarisme rus (i xinès). Una mirada més propera, però, complica la imatge. Mentre que els aliats dels Estats Units a Europa es van unir en defensa d'Ucraïna i contra el suport tàcit de Beijing a la guerra de Putin, altres estats, especialment del sud, han tingut una resposta diferent. Això té sentit en el context del col·lapse de l'ordre posterior a la Guerra Freda. Un aliat tradicional dels EU, l'Aràbia Saudita, i un dels seus socis actuals en matèria de seguretat, l'Índia, han reformulat els seus llaços amb els EUA. Paral·lelament, els antics aliats de Rússia a l'Àsia central també han començat a expressar els seus recels. En el cas del Kazakhstan, la invasió russa d'Ucraïna no ha reforçat l'aliança de Moscou amb Astana, sinó que l'ha trencada. Així doncs, la guerra d'Ucraïna ha posat de relleu l'activisme de les potències mitjanes —Sud-àfrica, Índia, Corea del Sud, Alemanya, Turquia, Aràbia Saudita i Israel, per citar-ne algunes— com a principal motor de la remodelació de l'entorn internacional. Destaca el fet que aquests països són heterogenis: alguns són democràcies mentre que d'altres són autocràcies i d'altres ocupen una zona grisa intermèdia. Algunes d'aquestes potències mitjanes són països en desenvolupament amb poblacions en auge, mentre que d'altres són potències econòmiques que lluiten contra el declivi demogràfic. Algunes s'han guanyat l'estatus de poder mitjà gràcies a la mida geogràfica, altres gràcies al poder econòmic. Però totes comparteixen una característica fonamental: estan decidides a ser actors i ja no simples convidats a la taula. Tal com argumenta Shannon O'Neil al seu llibre *The Globalization Myth* (Yale University Press, 2022), a la major part del món la globalització es tradueix en regionalització i aquesta és la clau de la influència creixent de les potències mitjanes.

Tom Standage Ten trends to watch in the coming year

Des de les pàgines de *The Economist*, Tom Standage, editor de *The World Ahead 2023*, destaca deu temes i tendències als quals caldrà estar atents l'any vinent. Primer, la guerra a Ucraïna, ja que els preus de l'energia, la inflació, els tipus d'interès, el creixement econòmic, l'escassetat d'aliments, tot depèn de com es desenvolupi el conflicte en els propers mesos. Segon, s'acosta un període de recessions a les principals economies a mesura que els bancs centrals pugin els tipus d'interès per lluitar contra la inflació, un efecte de la pandèmia que s'ha vist incrementat pels alts preus actuals de l'energia. Tercer, el canvi climàtic, ja que atès que els països s'afanyen a assegurar el seu subministrament energètic, estan tornant als combustibles fòssils, tot i que a mitjà termini la guerra accelerarà el canvi cap a les energies renovables com a alternativa més segura als hidrocarburs subministrats pels autòcrates. Quart, pel que fa a la Xina, en algun moment del proper mes d'abril, la seva població serà superada per la de l'Índia. Amb la població de la Xina en declivi i la seva economia enfrontant-se a vents contraris, s'obrirà el debat sobre si la Xina ja ha arribat al seu punt màxim ja que un creixement més lent significa que la seva economia podria ni superar mai la dels Estats Units. Cinquè, uns Estats Units dividits

en la mesura que tot i que els Republicans han tingut un resultat pitjor del que esperaven a les eleccions de mig mandat, les divisions socials i culturals sobre l'avortament, les armes i altres temes candents continuaran després d'una sèrie de sentències controvertides del Tribunal Suprem. Sisè, la possibilitat que esclatin nous conflictes en tant que la focalització de l'atenció en la guerra a Ucraïna augmenta el risc de conflicte en altres llocs. Amb una Rússia empantanegada a l'oest, diversos conflictes poden esclatar al seu pati del darrere. Per la seva banda, la Xina podria decidir que mai no hi haurà un millor moment per fer un moviment a Taiwan. Les tensions entre l'Índia i la Xina podrien esclatar a l'Himàlaia. I fins i tot Turquia podria estar temptada d'apoderar-se d'alguna illa grega a l'Egeu. Setè, se seguiran produint canvis d'aliances. L'OTAN, revitalitzada per la guerra d'Ucraïna, acollirà dos nous membres. L'Aràbia Saudita podria unir-se als acords d'Abraham, com a força principal d'un nou bloc emergent. Altres aliances com el Quad, l'Aukus i i2u2 (un fòrum de sostenibilitat que uneix l'Índia, Israel, els Emirats Àrabs Units i els Estats Units) també podrien adquirir més protagonisme. Vuitè, la tornada del turisme: a mesura que la gent torna a viatjar després de les restriccions imposades per la pandèmia, la despesa gairebé recuperarà el seu nivell d'1,4 bilions de dòlars de 2019, gràcies principalment a la inflació que ha fet pujar els preus. En canvi, el nombre real de viatges turístics internacionals, d'1.600 milions, encara estarà per sota del nivell previ a la pandèmia (1.800 milions el 2019). Novè, el desenvolupament del Metavers: el 2023 donarà algunes respostes quan Apple llanci els seus primers auriculars per a Metavers i Meta decideixi si canvia la seva estratègia ara que el preu de les seves accions va a la baixa. Finalment, l'any que ve també promet l'aparició de noves paraules com nimbys, yimbys, criptomònades, criptografia postquàntica, synfuel… Standage conclou que vist en perspectiva, la pandèmia va marcar el final d'un període de relativa estabilitat i predictibilitat en geopolítica i economia. El món d'avui és molt més inestable, convuls per les vicissituds de la rivalitat entre grans potències, les rèpliques de la pandèmia, la conjuntura econòmica, l'emergència climàtica i els ràpids canvis socials i tecnològics. La imprevisibilitat és la nova normalitat.

Paul Mason Pre-empting the coming world war

Tot i la guerra d'Ucraïna, Mason assegura que Europa no és conscient de l'amenaça de seguretat que està afrontant. El primer motiu seria la incompatibilitat sistèmica, de la qual el discurs de Putin i Xi Jinping a principis de febrer d'aquest any seria una clara senyal. Ambdós presidents van fer referència a la desaparició d'un ordre únic i el naixement d'un món multipolar en què les definicions universals de democràcia, llibertat i drets humans canvien. Això, juntament amb la invasió d'Ucraïna i les amenaces de la Xina contra Taiwan, demostren la difícil convivència d'aquests dos estats amb les societats occidentals. D'altra banda, la globalització econòmica també contribuiria en aquesta problemàtica juntament amb l'escassa sostenibilitat a llarg termini del model socioeconòmic que cadascuna de les principals potències del món ha triat. Tooze afirma que tot fa pensar que es pot produir un canvi en el curs de les dinàmiques, tal com s'ha vist en els darrers dos anys on coses que semblaven impensables han esdevingut possibles: des dels aldarulls armats als Estats Units fins a una guerra convencional a gran escala a Europa. Finalment, l'autor tanca l'article parlant de la transformació que necessita Europa fent referència a la *Zeitenwende*. A partir d'ara, considera que tota la política s'ha d'emmarcar en la defensa de la democràcia, la

tolerància, els drets universals i la promoció de la justícia social. Una reforma de l'estructura del sistema de seguretat és necessària. La tasca no consisteix simplement a rearmar i modernitzar les forces armades europees sinó a fer-ho de manera que es democratitzin.

Caitlin Johnstone All at Once Mainstream Pundits Push for WW III

L'autora alerta que el corrent principal d'opinió de la segona meitat del 2022 està ple d'editorials que argumenten que els Estats Units necessiten augmentar considerablement la despesa militar perquè està a punt d'esclatar una guerra mundial, i ho plantegen com si això no fos el resultat directe de les actuacions dels EUA mentre es rebutja qualsevol via de sortida diplomàtica atesa la seva incapacitat per renunciar al seu objectiu d'assolir un domini planetari absolut. Afirma que l'últim exemple d'aquesta tendència és un article publicat a *Foreign Affairs*, on s'assenyala que els Estats Units i els seus aliats han de planificar com guanyar simultàniament guerres a Àsia i Europa, i que per guanyar una guerra d'aquest tipus, els Estats Units necessitaran augmentar dràsticament la despesa militar. L'autor també sosté que aquesta guerra mundial podria desencadenar-se si la Xina iniciés una operació militar per envair Taiwan, la qual cosa obligaria els Estats Units i els seus aliats a respondre, com si no hi hagués altres opcions sobre la taula a l'era nuclear, a banda de llançar-se a la Tercera Guerra Mundial, per defensar una illa propera al continent xinès. Paral·lelament, en un article publicat a *The Washington Post*, Josh Rogin assenyala els demòcrates que pensen que cal donar prioritat a les actuacions contra Rússia i els republicans que pensen que cal concentrar l'atenció militar i financera a la Xina, i argumenta que per què els EUA no poden confrontar ambdós països a la vegada. En aquest sentit, Robert Farley argumenta a la revista *19FortyFive* que l'immens poder de combat de les forces armades nord-americanes no es veuria desmesuradament afectat per la necessitat de fer la guerra en dos escenaris durant un cert temps. Per la seva banda, Hal Brands matisa a *Bloomberg* que aquest supòsit seria molt difícil i recomana donar prioritat a Ucraïna i Taiwan i vendre a Israel armament més avançat per anar un pas per davant de Rússia, la Xina i l'Iran respectivament. Matthew Kroenig escriu a *Foreign Policy* que s'acosta un enfrontament global de democràcies contra autocràcies amb els Estats Units i els seus aliats democràtics de l'OTAN tendents a l'estatus quo, el Japó, Corea del Sud i Austràlia, d'una banda, i les autocràcies de la Xina, Rússia i l'Iran, de l'altra. D'altre fins i tot argumenten que ja tenim a sobre el conflicte global i que hem de començar a actuar en conseqüència, com apunta un article publicat a *The New Yorker* al mes de setembre. L'autor denuncia que aquests experts presenten l'apogeu d'un món multipolar com una cosa que ha d'anar inevitablement acompanyada d'una explosió de violència, quan en realitat només es produiria com a conseqüència de decisions preses en funció dels interessos dels diferents bàndols implicats. I no ha de ser així. No hi ha cap deïtat omnipotent que decreti que hem de viure en un món on els governs exhibeixen les armes de l'Harmagedon i la humanitat s'hagi de sotmetre a Washington o resignar-se a una violència de conseqüències planetàries. En canvi, podríem viure en un món on la nostra energia i recursos es destinin a augmentar la prosperitat humana i a aprendre a col·laborar amb aquesta fràgil biosfera en què evolucionem. Un món on la innovació científica es dediqui a

fer d'aquest planeta un lloc millor per viure en lloc de canalitzar-la per cercar l'enriquiment i trobar noves maneres d'explotació.

Bonny Lin & Joel Wuthno The Weakness Behind China's Strong Façade

Després del XX Congrés del Partit Comunista, Xi Jinping ha consolidat el seu poder i ha projectat al món la imatge d'una Xina forta i ambiciosa. Tot i així, els autors argumenten que tan sols és una façana que amaga les amenaces a la seguretat a les quals s'haurà d'enfrontar. L'increment de les tensions a l'Indo-Pacífic ha comportat la selecció de nous líders militars i ha subratllat la urgència de modernització de l'exèrcit. Aquesta èmfasi en la necessitat de militarització és el que de fet, subratlla les debilitats de Xi. Comparat amb l'anterior Congrés, el relat ha canviat radicalment, la Xina ha passat de parlar d'un entorn extern favorable al desenvolupament a la necessitat de protegir-se d'amenaces exteriors: Taiwan, la presència militar a l'Indo Pacífic, la competició tecnològica… A més a més, tant les tensions amb països veïns com la por a que els afers i conflictes dels estats fronterers desbordin a la Xina també han estat presents en els debats. D'altra banda, l'informe al Congrés del Partit també advoca per la "dissuasió estratègica" dels rivals de la Xina. En lloc de lluitar frontalment contra els Estats Units, Xi preferiria dissuadir o limitar la intervenció nord-americana convencent els nord-americans que els costos militars de qualsevol intervenció contra la Xina serien inassumibles.

Scott Kennedy Xi-Biden Meeting May Help End China's Destructive Isolation

L'evolució recent de la Xina tendeix a l'aïllament, al tancament. A causa dels controls de la política de COVID zero i de les restriccions de vols internacionals, el país es troba en un estat d'aïllament similar al dels anys 70. Molts xinesos de les zones urbanes veuen com el país s'acosta perillosament als estàndards de Corea del Nord. D'ençà del tancament del país als turistes (2020), els estrangers són ben rars: ni executius, turistes o professors; només s'hi poden veure uns pocs periodistes. El període de quarantena obligatori tampoc no incentiva gaire els acadèmics estrangers a anar-hi. Cada cop hi ha menys joves americans que volen anar a estudiar a la Xina. De la mateixa manera que no hi ha estrangers a la Xina, el nombre de xinesos que viatja a fora també ha disminuït molt, la majoria coaccionats pels seus llocs de feina. En el cas dels acadèmics xinesos, corren un risc polític si interactuen massa amb estrangers, i moltes universitats no els deixen viatjar fora per por que duguin el virus quan tornin. Les conseqüències

d'aquest aïllament físic i del contacte directe limitat són profundes: les reunions en línia no poden substituir les interaccions cara a cara, i és només *in situ* que es pot copsar tot el ventall d'opinions tant personals com oficials sobre temes tan diversos com Ucraïna, Taiwan o la COVID. A més, aquesta absència de contactes no fa altra cosa que intensificar la cambra d'eco de la comunitat política xinesa: els EUA són el dimoni i tota acció xinesa està justificada en pro de la lluita contra Washington. Les relacions entre els Estats Units i la Xina es troben en un estat d'alienació: hi ha manca d'empatia, el fatalisme és la norma i la tensió no fa més que escalar. Tanmateix, això no ha de continuar així per força. A la recent trobada entre Joe Biden i Xi Jinping els dos presidents van discutir tota mena de temes (incloent-hi la qüestió de Taiwan) i van anunciar que formaran diversos grups de treball per millorar les relacions. L'autor assenyala que els altres dos grans passos que caldria fer són els següents: permetre l'entrada dels executius de negocis, acadèmics i estudiants (i finalment turistes), tot reduint gradualment els temps de quarantena. Després, caldria trobar una solució a la limitació del nombre de periodistes que els EUA i la Xina permeten al seu teritori. L'autor conclou que augmentar la comunicació directa entre els dos governs i societats és la manera de reduir la possibilitat que esclati un conflicte real.

Minxin Pei Xi Jinping and the Paradox of Power

Sense cap sorpresa, Xi Jinping ha estat escollit president del Partit Comunista de la Xina per tercer cop. A més, ha estat capaç de fer entrar al Comitè central membres lleials a la seva facció. L'estrella emergent Hu Chunchua —protegit de l'antic president del partit Hu Jintao— ha quedat fora del CC, la qual cosa assegura el control absolut de Xi. Aquest domini, però, no evitarà les tensions per la seva successió; la necessitat de noves polítiques per fer front al declivi demogràfic, o les tensions amb els EUA. El poder de Xi dins del partit tampoc no l'habilita per canviar el rumb econòmic del país. Aquesta situació recorda la de Mao quan va triar al 1969 un Comitè central totalment dominat per la seva facció. En morir Mao, les lluites van començar i van devastar el país al llarg de tres anys. Minxin Pei adverteix dels riscos que tenen aquestes lluites de poder. Assenyala que després del Congrés de 1969 hi havia dues faccions, una liderada per Lin Biao, ministre de defensa, i el que anava a ser el nou president del país, i el conegut "grup dels quatre", liderat per la dona de Mao Zedong. Tot i que Lin Biao era considerat com el seu successor, Mao va començar a desconfiar-hi i Lin Biao va morir en un accident d'avió quan fugia cap a Mongòlia. En aquesta situació Mao va haver de cridar a Deng Xiaoping al govern després

d'haver-lo desterrat per sostenir les tesis capitalistes. Aquesta tornada acabaria fent que Deng arribés al poder i acabés amb gran part del llegat de Mao.

Michael Auslin Why Japan Should Join AUKUS

Un nou aliança s'està configurant a mesura que Austràlia, la Gran Bretanya, el Japó i els Estats Units alineen cada cop més els seus interessos de seguretat davant del creixement de la influència i del poder de la Xina a la regió indo-pacífica. En aquest context, la perspectiva d'integrar el Japó a l'AUKUS podria transformar la cooperació en l'àmbit de seguretat entre les democràcies liberals a la regió. No obstant, a principis d'aquest any l'exprimer ministre japonès Shinzo Abe (que posteriorment seria assassinat) no semblava tenir intenció d'adherir-hi, a banda de la reticència de Washington. Però després de l'arribada al poder del nou primer ministre Fumio Kishida, el qual ha reforçat les mesures de defensa i de política exterior de seguretat del seu predecessor, sembla que un element central del plantejament de Kishida sigui una alineació amb les tres nacions de AUKUS. A finals d'octubre, Canberra i Tòquio van signar una declaració conjunta sobre cooperació en seguretat. Tot i que no es tracta d'un pacte formal de defensa mútua, l'acord reforça l'Associació Estratègica Especial del Japó i Austràlia, reitera el suport a les normes globals i a l'obertura regional. Mentrestant, al desembre, Gran Bretanya i Japó signaran un acord recíproc similar al d'Austràlia, facilitant l'entrada de tropes als països de l'altra part i potenciant les maniobres militars conjuntes i la cooperació logística. En definitiva, fins i tot abans que els quatre països hagin arribat a un acord formal, s'intueix que ja s'està dibuixant un JAUKUS informal gràcies a un conjunt d'accions destinades a fer front als avenços xinesos.

Mo Ibrahim Africa's Past Is Not Its Future

Mo Ibrahim apunta que malgrat que l'Àfrica és un continent ric en recursos, avui dia encara ha de patir el flagell de la pobresa. Dels 46 països que les Nacions Unides considera «poc desenvolupats», 35 són africans. Si bé el llegat del colonialisme hi té molt a veure, també hi ha factors interns que tenen un paper molt important en la limitació del creixement del continent. És una realitat que el colonialisme hi va deixar una ferida molt profunda. Les fronteres polítiques, dibuixades pels europeus, se sumen a la configuració del model econòmic de la majoria de països africans, purament extractiu per part d'Occident i sense cap mena d'integració continental o producció agrícola pròpia que abasti la població. Tanmateix, la història colonial no justifica per si sola la situació actual. La corrupció, els governs totalitaris que cometen crims contra la població i, especialment, la concentració de l'economia en sectors extractius de recursos com el petroli i els diamants han configurat en la majoria de països un paisatge desolador. Paral·lelament, la Unió Africana no pot participar al G7 o al G20, el poder de veto de Rússia o Xina impedeix al Consell de Seguretat de l'ONU castigar els dictadors africans, i els Estats Units i la UE no fan gaire per controlar els diners il·legals que arriben als seus bancs. A més, tot i que alguns països africans tenen ràtios del deute públic/PIB per sota d'alguns països europeus, els inversors internacionals els consideren poc segurs per a les inversions. Per progressar, l'Àfrica s'ha

d'integrar econòmicament i en aquest sentit la Unió Africana va esbossar un acord de lliure comerç el 2018, però la seva implementació encara és ben lluny. L'energia és un altre tema delicat, perquè si bé la meitat de l'Àfrica ja produeix energia de fonts renovables, per a poder cobrir l'enorme demanda energètica de la seva població en creixement necessita el gas que tant condemna Occident.

Jessica Moody How Rwanda Became Africa's Policeman

En aquest article Jessica Moody analitza l'increment de les activitats dels grups terroristes establerts a Mali i Burkina Faso i com al mes de setembre Benín i Ruanda van establir discussions sobre l'aportació de suport logístic i d'expertesa per part de Ruanda per contrarestar la violència terrorista. Es parla d'uns 300 efectius, que es podrien doblar, tot i que oficials de Benín han assenyalat que l'acord no inclouria tropes sobre el terreny. Aquest fet no és aïllat. Des de 1994, Ruanda, amb el seu president Paul Kagame al front, s'ha involucrat de manera creixent en la seguretat dels seus veïns, duen a terme diverses operacions de pau. Actualment, Ruanda és el cinquè contribuïdor de tropes a les missions de les Nacions Unides, i el segon de tota Àfrica. Tot i que les seves tropes han estat denunciades per falta de disciplina i abusos sexuals, han guanyat prestigi gràcies a la seva eficàcia en termes militars. Països amb problemes interns han demanat l'ajuda de Ruanda, com per exemple la República Centro-Africana (que també va recórrer al grup rus Wagner). També al 2020, Moçambic va demanar ajuda a Ruanda i la intervenció ha acabat sent més efectiva que a la RCA. Aquestes accions obren la porta de Ruanda per inversions i control d'extraccions de minerals. A més, la seva presència fa menys probable que es denunciïn les violacions internes de drets humans al propi país. En definitiva, la intenció de Ruanda és fer-se indispensable per als seus socis africans i occidentals.

Antonio Alonso Marcos Armenia-Azarbaiyán: una guerra intermitente como modo de vida

Els xocs als territoris fronterers entre Armènia i l'Azerbaidjan a l'entorn de Nagorno Karabakh han tornat a repetir-se en els últims mesos, El resultat d'aquesta guerra intermitent s'ha anat inclinant a favor d'un o altre dels contendents segons el moment. Així, als anys 80 Armènia va ser la gran guanyadora, ja que es va annexionar el territori de l'Alt Karabakh, passant a quedar integrat l'anomenada República d'Artsaj dins del territori armeni. Aleshores la superioritat armènia va ser aclaparadora i els soldats ho van demostrar amb certa crueltat. Ara les tornes han canviat i són els àzeris, amb indubtable suport turc, els que demostren la seva superioritat sobre el terreny torturant presoners, vexant civils i destruint esglésies centenàries. La situació a Nagorno Karabakh ha estat més o menys estable fins al 2020, quan l'Azerbaidjan va decidir llançar-se a recuperar el territori que havia perdut 25 anys enrere. Gràcies a l'armament turc, els àzeris van aixafar sense gaire dificultat l'exèrcit armeni. D'altra banda, Armènia pateix les conseqüències de la seva inestabilitat política, ja que en els darrers anys ha canviat de govern diverses vegades com a resultat de diferents revoltes populars incruentes, seguint el model de les revolucions de colors. En aquest sentit, Moscou acusa Occident –més concretament

Washington– d'estar darrere d'aquestes revoltes als països de l'antiga òrbita soviètica, com va ser la Revolució de la Rosa a Geòrgia (2003) i la Revolució Taronja a Ucraïna (2004), model replicat a la denominada Primavera Àrab, a partir del 2011.El que més crida l'atenció de l'últim episodi d'aquesta guerra intermitent és el canvi d'aliances. Tot i que els ciutadans armenis són conscients que l'existència del seu petit país depèn en gran mesura de la voluntat de Rússia de defensar-los, Armènia s'ha girat cap als Estats Units per demanar auxili. Això és degut a dos factors. En primer lloc, perquè la protecció russa no s'ha mostrat gaire eficaç en aquests dos darrers anys. Tot i que Armènia forma part de l'Organització del Tractat de Seguretat Col·lectiva (OTSC), Rússia no ha intervingut enèrgicament sinó que s'ha limitat a oferir els seus bons oficis com a mediador per rebaixar la tensió i assolir per via pacífica un alto el foc i uns acords de pau que han suposat una claudicació en tota regla per a la part armènia. En segon lloc, el president d'Armènia Nikol Pashinián és conscient de les esperances posades per Washington en aquest petit país, a tall de falca entre tres països més que interessants des del punt de vista dels EUA: Rússia, Iran i Turquia. També cal assenyalar que Turquia ha estret llaços comercials amb l'Azerbaidjan i té projectes d'infraestructures per comunicar els dos països, i que l'únic obstacle és Armènia. Amb els últims atacs, quedaria via lliure per al seu projecte anomenat Victory Road, que uniria les ciutats àzeri de Hajigabul-Minjivan-Zangazur a través de la ciutat de Susha (en territori de Nagorno Karabakh).

Davide Grosso La Turchia bombarda il Rojava nel silenzio internazionale

Les forces turques han bombardejat les regions nord-orientals de Síria i han causat desenes de víctimes i danys estructurals, sobretot a l'hospital especialitzat contra la COVID de Kobane, una ciutat que és un objectiu simbòlic d'Erdogan juntament amb els camps de refugiats d'Alep. Els bombardejos també han causat diverses morts entre els militars sirians. La justificació de l'atac és com a resposta a la massacre d'Istanbul del 13 de novembre, ja que l'autora d'aquest atac és originària d'una zona controlada per gihadistes. Si bé el ministre de l'Interior turc va declarar que l'atac havia estat impulsat per les YPG (Unitats de Protecció del Poble kurd), aquestes ho han negat (i, de fet, no han actuat mai en territori turc ni han emprat tàctiques terroristes). Les YPG s'integren en les forces democràtiques sirianes i defensen la forma d'autogovern kurda que s'ha aconseguit instaurar al nord-est de Síria des del 2011: el Kurdistan occidental o AANES (Administració Autònoma del Nord i Est de Síria). El Kurdistan occidental es regeix per assembles i comissions populars que defensen principis igualitaris i ecologistes; defensen l'autonomia de les dones i el seu paper polític: cada consell del Kurdistan occidental està copresidit per una dona i un home; també preveu una quota de gènere del 40% i una representació preestablerta per a la joventut i les minories religioses i lingüístiques.

Matthew Harries Biden's Nuclear Strategy Is About Living With a Dangerous World

Fa poques setmanes es va fer pública la revisió de la posició nuclear com a part de la nova

estratègia de defensa dels Estats Units. L'autor de l'article assenyala la importància d'un informe que sol passar desapercebut argumentat que amb l'increment de les tensions amb la Xina i Rússia amenaçant amb l'ús d'armes nuclears val la pena parar atenció a la posició dels Estats Units. En primer lloc perquè la Xina també podria començar a utilitzar una estratègia de pressió nuclear similar a la de Rússia. La nova Estratègia de Seguretat Nacional dels Estats Units assenyala que el desastre militar convencional de Rússia a Ucraïna l'està portant a dependre més de les armes nuclears en el futur, i la possibilitat que la Xina adopti una estratègia similar a Àsia. La Xina podria utilitzar armes nuclears per ampliar les seves opcions en el cas d'una crisi o tensions internes. En segon lloc, les retallades nuclears seran limitades i s'estan preparant noves armes. L'administració Biden creu que la dissuasió mitjançant un ús nuclear limitat requereix poder amenaçar amb un atac nuclear també comparativament limitat. En tercer lloc, integrar la dissuasió nuclear i no nuclear continua sent un objectiu. Per això, la Estratègia de Defensa Nacional pensa aplicar aquesta mateixa tècnica a les fronteres de Rússia per ajudar els seus aliats a desenvolupar les defenses i preparar-se per una hipotètica ofensiva russa. En quart lloc, l'asimetria d'armes nuclears entre Rússia i la Xina és un altre punt de preocupació, ja que sorgeixen dubtes sobre la possibilitat que la Xina s'uneixi a Rússia com a parella nuclear, i per tant la possible necessitat de que els Estats Units hagin d'incrementar la seva defensa. Finalment la dissuasió és la opció preferent a la reducció tot i que inicialment Biden advocava per la reducció d'armes en la defensa de la seguretat nacional.

Fred Kaplan Where Realpolitik Went Wrong

Fred Kaplan ressenya a la revista *Slate* el diàleg entre el periodista Isaac Chotiner i el defensor de les tesis realistes en geopolítica, John Mearsheimer, a *The New Yorker*. Kaplan considera que Mearsheimer va quedar en evidència per la seva negació de les intencions imperialistes de Putin i l'atribució de culpes la OTAN. En efecte, Mearsheimer defensa que va ser la intenció d'integrar Ucraïna a la OTAN el que ha portat Putin a atacar. Per defensar aquesta posició utilitza els elements bàsics de la teoria realista de la política internacional: que els estats actuen per interessos propis, que la pau es preserva a través de l'equilibri de poder, i no del dret internacional, i que les grans potències tenen dret a tenir una esfera d'influència. Partint d'aquesta raonament, Mearsheimer defensa que una guerra a Ucraïna era inevitable, i que la guerra entre Estats Units i la Xina tampoc es farà esperar. Això és degut a la tragèdia de la política de les grans potències que, a través d'un realisme ofensiu, es defensen augmentant els seus territoris fins que xoquen amb una altra gran potència. El professor es reafirma en aquesta entrevista en les tesis que defensava fa nou mesos, tot i que les condicions siguin molt diferents i s'hagi vist com Putin ha acabat annexionant quatre regions ucraïneses. Els arguments del professor, assenyala Kaplan, no resisteixen l'anàlisi factual. En primer lloc, no reconeix les diferències entre un govern democràtic i un d'autoritari quan es tracta de relacions internacionals. En segon lloc, mai no defineix el què és una gran potencia. Finalment, Mearsheimer obvia que, ni els EUA ni la UE tenen intenció de que Ucraïna entri a la OTAN. El problema és que el model realista no diferencia entre com son les coses i com haurien de ser segons la seva perspectiva. A més, no denuncia la guerra ja que, al final, és inevitable. En definitiva, Kaplan considera que el model realista en la concepció de Mearsheimer està obsolet per explicar i predir la política

internacional actual.

Andrew F. Krepinevich, Jr. Is Putin a Rational Actor?

Andrew Krepinevich explora la racionalitat de Vladímir Putin en aquest article a *Foreign Affairs*. El president rus a apel·lat diverses vegades a la possibilitat d'una guerra nuclear "si fos necessària", tant a l'inici de la guerra com al mes d'abril, quan la guerra no avançava com Putin esperava. Amb aquesta retòrica, el president rus podria estar intentant evitar l'ajuda militar dels membres de la OTAN a Ucraïna, quelcom que fins ara, juntament amb l'esforç i sacrifici de l'exèrcit ucraïnès, està garantint la defensa del país. No obstant, la majoria de líders i analistes coincideixen en que la intenció de Putin és instal·lar el dubte però que realment és un farol; és massa racional per començar una guerra nuclear que ningú no pot guanyar, i per la qual perdria el suport dels pocs aliats que encara té. Tanmateix, la prudència hauria de ser la norma i els líders occidentals han de treballar en la prevenció d'aquest escenari. Des de la construcció de la primera bomba, molts analistes han suggerit que ningú les utilitzaria. Han estat, fins ara, el garant de la pau entre grans potències. Aquesta teoria, però, es basa en la pressuposició que els líders mundials son racionals. Això, no obstant, es discuteix per part de la ciència cognitiva, que defensa que la gent és sovint adversa a prendre riscos encara que siguin "racionals". A més, quan un actor considera que quelcom el pertany, com és el cas de Putin amb Ucraïna, o el president Zelenksy amb el seu país, hi ha tendències a assumir més riscos dels que pertocarien. Els dèspotes, assenyala l'autor, tendeixen, a més, a tenir un major optimisme i major indiferència davant els riscos. Hi ha decisions que poden semblar irracionals en sí mateixes, però no si es tenen en compte les percepcions d'honor i justícia, així com la voluntat de mantenir-se en el poder. En aquest sentit, si la guerra continua en aquesta direcció podria arribar un moment on no quedi res més a perdre per a Putin. Si arribés el cas en què perd la guerra i té la possibilitat de ser expulsat del poder, Putin podria estar disposat a utilitzar les bombes nuclears. En definitiva, la possibilitat existeix. Els estats occidentals s'han d'esforçar en fer veure a Putin que, amb l'arsenal nuclear, no hi ha guanyadors, només perdedors.

Maia Sandu Europe's security is at stake in Moldova

Moldàvia, veïna de Ucraïna, se sent amenaçada i tem per la seva seguretat degut a la guerra. Maia Sandu, presidenta del país, argumenta que durant l'últim any l'economia havia crescut de manera important malgrat les mesures preses per lluitar contra la pandèmia i la mitigació dels seus efectes. En reconeixement de la seva aplicació de reformes difícils en un context geopolític complex, la UE va concedir a Moldàvia l'estatus de candidat a l'adhesió aquest mes de juny. Però en lloc de gaudir dels beneficis d'una integració europea, els moldaus lluiten ara per fer front a una aguda crisi energètica, una greu recessió econòmica i amenaces a la seva seguretat. Tot i que això són problemes als que s'estan enfrontant la majoria de països europeus, per a Moldàvia la pressió és encara més important ja que la seva total dependència del gas i de l'electricitat russos està sumint el país en una situació de greu desajustament econòmic. A més, el bombardeig de les

infraestructures energètiques de Ucraïna i la posició de Gazprom han deixat el país sense cap opció d'importació d'energia, veient-se obligat a adoptar mesures d'austeritat i a demanar el suport de Romania. Per aquestes raons, Macron ha decidit liderar una reunió de la Plataforma de Suport a Moldàvia juntament amb Alemanya i Romania. El fòrum pretén mobilitzar el suport necessari davant del que probablement sigui un hivern precari. Finalment, Sandu també posa èmfasi en la preocupació que genera la debilitació d'Ucraïna ja que Moldàvia constitueix la seva segona frontera més llarga en termes d'acollida de refugiats, i de rutes de subministrament essencials cap a i des d'Ucraïna. Així doncs la necessitat de donar suport a Moldàvia no és només essencial per la seguretat del país sinó també per una major estabilitat per a la la UE i Ucraïna.

Le Grand Continent Le plan de paix de Zelensky

En un discurs que descriu un pla de pau de deu punts, el president d'Ucraïna, Volodymyr Zelensky va demanar als líders de les principals economies del G20 reunits a Indonèsia de posar fi a la guerra. La revista *Le Grand Continent* ofereix una anàlisi dels deu punts presentats pel president ucraïnès. Primer pel que fa a la seguretat nuclear, Rússia ha de retirar-se de la central de Zaporizhzhia, que s'ha de transferir immediatament sota el control de l'Agència Internacional d'Energia Atòmica. Segon, garantir la seguretat alimentària mitjançant la iniciativa Grain From Ukraine mitjançant la qual Ucraïna té previst exportar 45 milions de tones d'aliments. Tercer, restablir la seguretat energètica, ja que al voltant del 40% de la infraestructura energètica ucraïnesa ha estat destruïda. Quart, el retorn de presos i deportats, ja que milers d'ucraïnesos —soldats i civils— es troben en captivitat i 11.000 nens han estat deportats a Rússia. Cinquè, cal restablir la validesa del dret internacional, i això sense cap compromís amb l'agressor, perquè la Carta de les Nacions Unides no es pot aplicar de manera parcial, selectiva o a la carta. Rússia ha de garantir la integritat territorial d'Ucraïna en el marc de les resolucions pertinents de l'Assemblea General de l'ONU i els acords internacionals vinculants aplicables. Sisè, Rússia ha de retirar totes les seves tropes i formacions armades del territori d'Ucraïna. S'ha de restablir el control d'Ucraïna sobre totes les seccions de la frontera i un cessament real i complet de les hostilitats. Setè, Zelensky demana la creació d'un Tribunal Especial per jutjar l'agressió russa i d'un mecanisme internacional per compensar els danys causats per la guerra. Vuitè, cal assegurar la protecció immediata del medi ambient. Milions d'hectàrees de bosc han estat cremades pels bombardejos i prop de 200.000 hectàrees estan contaminades per mines i obusos sense explotar. Novè, cal establir mesures de prevenció de qualsevol tipus d'escalada. Ucraïna no és membre de cap aliança i Zelensky considera que Rússia va poder iniciar la guerra precisament perquè Ucraïna es va mantenir a la zona grisa, entre el món euroatlàntic i l'imperialisme rus. Finalment, un cop s'apliquin totes les mesures anteriors, quan es comencin a restablir la seguretat i la justícia, les parts haurien de signar un document que confirmi el final de la guerra.

Sandra Fernandes Os cenários possíveis na guerra na Ucrânia

L'autora argumenta que els recents esdeveniments de la guerra a Ucraïna ens obliguen

cada cop més a teixir escenaris i qüestionar molts "si", en detriment de la claredat sobre el seu resultat. Les diverses conjectures possibles engloben moltes dimensions definidores d'aquesta guerra, començant per les aliances diplomàtiques. Malgrat que el president dels Estats Units no va perdre les eleccions de mig mandat, s'espera un reajustament del suport massiu de Washington a Kyiv. Encara en el front polític-diplomàtic, la fam provocada per l'escassetat de productes alimentaris com el blat, la inflació i la perspectiva d'una recessió mundial pressionen perquè es posi fi al conflicte. Tant als països occidentals com al Sud, el suport a la causa ucraïnesa pot ser cada cop més feixuc. El retorn de l'imperialisme territorial va ser condemnat pels països del G20, però la base de la declaració conjunta no va ser la defensa dels valors liberals. Una altra dimensió de la guerra que comporta molts "si" és l'ús de l'arma nuclear. Els escenaris possibles obliguen, en primer lloc, a recórrer a les teories de la dissuasió nuclear i, en segon lloc, a mirar el més de prop possible el que està passant al Kremlin, el lloc simbòlic on Putin exerceix el poder. Ara, cap dels dos enfocaments no és fàcilment comprensible. El primer és només una teoria, perquè mai no hi va haver cap ús de l'arma, amb l'excepció de l'agost de 1945 al Japó. També hi ha una altra qüestió subjecta a conjectures permanents: què és el poder rus i sobretot com mesurar-lo? La resposta és complexa. Veiem que Putin demostra debilitat darrere d'una manifestació de força aparent. Cap de les dues formes típiques de poder –"dur" i "suau" (militar, econòmic, social i cultural)– funciona per separat, i el "poder suau" per si sol no és una mena de fórmula màgica.

The Economist On what terms could the war in Ukraine stop?

Des de *The Economist* s'exploren les diferents possibilitats de finalitzar el conflicte a Ucraïna després de la retirada de les tropes russes de Kherson i dels bombardeigs massius contra les infraestructures energètiques ucraïneses que han col·lapsat la xarxa elèctrica del país. L'evolució de la guerra planteja una pregunta incòmoda: fins quan seguiran els Estats Units i Europa proporcionant a Ucraïna els milers de milions de dòlars d'ajuda militar i econòmica que necessita cada mes per defensar-se? Tot i que els dirigents occidentals afirmen que l'ajuda durarà el temps que calgui, molts ciutadans rebutgen la idea de finançar un conflicte indefinit amb Rússia. Per exemple, a principis de novembre desenes de milers de persones van sortir als carrers de Roma per demanar la fi dels combats. També als Estats Units estan sorgint els dubtes. Fa poques setmanes, els congressistes demòcrates de l'ala esquerra van fer pública una crida —si bé es van retractar de seguida— a favor de l'obertura de negociacions. La nova majoria republicana al Congrés sorgida de les eleccions de mig mandat, tot i que menys àmplia de l'esperada, recorda que la política nord-americana podria canviar dràsticament fins i tot abans de les properes eleccions presidencials, i amb ella la política en relació amb Ucraïna. En privat, els dirigents occidentals i ucraïnesos estan començant a reflexionar sobre la millor manera de posar fi al conflicte. En aquest context, hom es pot plantejar si Ucraïna es convertirà en una nova Finlàndia, obligada a cedir territori i a romandre neutral durant dècades? O en una altra Alemanya Occidental, amb un territori dividit per la guerra i la meitat democràtica incorporada a l'OTAN? Un model molt debatut és el d'Israel, un país sota amenaça constant que ha estat capaç de defensar-se sense aliances formals, però amb una àmplia ajuda militar dels Estats Units. En darrer terme, però, els termes concrets de qualsevol acord

negociat depenen del que passi al camp de batalla. És probable que encara hi hagi molts més combats abans que qualsevol de les parts es mostri disposada a posar fi a la guerra.

Europe, Spain, Europe

Ignacio Sánchez-Cuenca Fin de la sedición, ¿fin de un relato?

Ignacio Sánchez-Cuenca celebra que el bloc d'investidura hagi decidit modificar el codi penal per eliminar el delicte de sedició. L'ambigu "aixecament tumultuós" al qual es referia la llei a l'article sobre la sedició serà substituït per un delicte de desordres públics agreujats amb penes sensiblement inferiors a les que es contemplaven anteriorment per als actes "sediciosos". Entre altres coses, es busca així convergir amb les penes que s'apliquen a altres països d'Europa occidental per a aquest tipus de delictes. El significat polític d'aquesta mesura — juntament amb els indults concedits pel Govern el juny del 2021— suposa a la pràctica una rectificació substancial de la resposta de l'Estat i del sistema polític espanyol a la crisi catalana, amb un suport ampli a la societat. Així mateix, queda clar que una declaració d'independència no és, com a tal, un delicte ja que si bé aquesta declaració es fa al marge de l'ordenament constitucional, constitueix un acte políticament invàlid, però sense rellevància criminal. El Tribunal Constitucional va anar anul·lant tots els passos polítics i legislatius que es van fer a Catalunya per avançar cap a la separació de l'Estat, i des del punt de vista del Govern espanyol anterior, l'única manera d'empresonar els líders independentistes passava per una interpretació "creativa" dels esdeveniments. Sánchez-Cuenca assenyala que tot i que no es podrà dur a terme en aquesta legislatura, cal esperar que la següent abordi políticament, la reforma constitucional que Espanya necessita per establir un model territorial que es reconciliï amb la condició plurinacional com a la millor manera de garantir que crisis com la de la del 2017 no es repeteixin.

Suzanne Lynch Europe's odd couple: The dysfunctional relationship at the heart of the EU

Suzanne Lynch adverteix de les disfuncions que existeixen al si de les institucions europees degut a la manca de sintonia entre els dos càrrecs més importants de la UE. El cas és que la relació personal entre la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, i el President del Consell, Charles Michel, és inexistent. El Consell i la Comissió son institucions oposades que han de garantir l'equilibri de poder a la Unió, sense arribar als extrems actuals. El tàndem anterior Juncker-Tusk tenia les seves desavinences polítiques però mai va arribar a aquest nivell de discrepàncies personals. La relació entre von der Leyen i Michel va canviar arran de l'incident a Turquia, quan Michel va seure al costat d'Erdogan, relegant a un segon pla la presidenta de la Comissió que ni tan sols tenia seient. Des de llavors la relació entre ambdós és inexistent, i la manca d'informació està portant a problemes de coordinació. Els experts i els funcionaris coincideixen en què la presidenta ha estat capaç d'adquirir molt més renom que no pas Michel. S'ha fet un lloc a l'agenda mediàtica i ha aconseguit millors relacions amb Washington. La presidenta, que controla el braç executiu de la UE, ha superat les expectatives, mentre que Michel ha decebut. Sigui

com sigui, és decebedor i perillós que en un moment on la col·laboració i la unitat són més necessàries que mai, la UE estigui immersa en una batalla d'egos a les altes esferes.

David Bosco Europe Wants to Be a Naval Power

Entre l'estret de Gibraltar i Portugal es troba el poble de Rota, on hi ha una de les bases navals nord-americanes més importants al continent europeu. Establerta durant el franquisme, avui dia és símbol de la cooperació militar entre Espanya i els Estats Units. Tanmateix, també és la prova que la Unió Europea encara depèn massa de les forces armades dels EUA: als quatre destructors americans que hi estan estacionats hi ha sistemes antimíssils que protegeixen Europa. Ara bé, a la part espanyola també hi ha una operació naval conjunta formada només per membres europeus: l'operació Atalanta. Començada l'any 2008, s'ha encarregat principalment de combatre la pirateria a la costa de Somàlia, tasca que ha realitzat amb molt d'èxit. A la base d'operacions també es monitoritza el flux d'embarcacions que passen pel canal de Suez i l'oceà Índic, així com altres embarcacions militars que s'estacionen a la zona. Darrerament, l'operació també s'empra per a combatre el tràfic de drogues i la pesca il·legal. Els vaixells i els oficials d'Atalanta també han encetat relacions diplomàtiques navals amb països com l'Índia, les Seychelles o Indonèsia. L'operació Atalanta, però, no és l'única operació naval paneuropea: la Unió ja té presència en àrees especialment conflictives i també ha actualitzat la seva estratègia per a l'Àrtic. A més, els diversos països de la Unió com França, Itàlia o Espanya tenen una marina ben capaç i una tradició marítima potent, i altres països també tenen forces navals rellevants. Tanmateix, les capacitats navals europees presenten algunes mancances crítiques. L'autor apunta que l'operació Atalanta no deixa de ser una empresa força modesta, perquè la majoria de les embarcacions no tenen capacitat d'estar llargs períodes lluny de la base. A més, l'any passat Alemanya es va retirar de l'operació tot justificant que la pirateria a Somàlia ja va a la baixa i que, per tant, la missió s'ha acomplert. Bosco assenyala que aquesta decisió es deu segurament a la reticència del país perquè la Unió Europea emprengui tasques de més gran abast pels mars internacionals. No obstant això, més d'un país europeu està disposat a enviar la seva marina a títol individual: els vaixells de guerra francesos naveguen sovint el Pacífic, una fregata holandesa es fa afegir a altres embarcacions occidentals al mar meridional de la Xina i Alemanya també hi va enviar una fregata per primer cop en dècades.

Nathalie Tocci Europe's defense efforts remain underwhelming

Tocci argumenta que l'ordre Europeu ja estava debilitat abans de la guerra d'Ucraïna i que tot i els esforços esmerçats en matèria de seguretat i defensa, les iniciatives no són suficient degut a la magnitud dels problemes i la seva interconnexió. En els últims anys els pressupostos de defensa de la UE han crescut i s'ha creat el Fons Europeu de Defensa, amb la Comissió europea com un dels màxims inversors. No obstant, des de la invasió d'Ucraïna aquests fons han augmentat exponencialment amb les aportacions d'Alemanya. Però la complexitat dels conflictes va molt més enllà dels problemes convencionals, avui en dia, països com Rússia tenen presència fora del continent– a Líbia i al Sahel o Egipte – utilitzant

l'energia com a eina geopolítica per posar a la UE contra les cordes amb les reserves de gas. Sembla doncs que amb la simultaneïtat d'aquesta estratègia amb la retirada d'Europa del Nord d'Àfrica i de l'Àfrica subsahariana, Europa estigui perdent influència i es trobi cada vegada més en una posició de fragilitat. Un altre indici d'aquest creixement d'influència russa és la seva col·laboració amb Iran mitjançant el subministrament de drons. Tocci afirma que la problemàtica subjacent es deu a la fragmentació de la defensa de la UE i la seva dependència dels Estats Units. Encara que els recursos i fons de defensa siguin majors, les competències continuen sent nacionals, la qual cosa comporta interrogants pel que fa a la seva eficiència.

The Economist A new migration crisis is brewing in Europe

Darrerament la immigració il·legal a Europa va a l'alça. A Sèrbia, per exemple, els burundesos hi arriben per milers d'ençà que el país va anunciar el 2018 que els habitants de Burundi podien entrar-hi sense visat. Les xifres mostren que enguany hi ha hagut un augment del 77% d'entrades il·legals, i només a l'agost hi van haver 84.500 sol·licituds d'asil, un màxim des de les onades d'immigració del 2015-16. Aleshores, la població europea era molt més receptiva; ara, amb la guerra d'Ucraïna i la crisi energètica, sembla haver oblidat que encara hi ha gent que mor a la Mediterrània. L'ascens de Giorgia Meloni com a cap del govern italià no ha ajudat gaire a alleujar les tensions provocades per la migració, i França ja ha retret a Itàlia més d'un cop les seves infraccions a la legislació europea. És indiscutible que el flux de migrants no s'aturarà: la població siriana i afganesa encara fuig i altres migrants asiàtics i africans s'hi uneixen per la crisi alimentària causada per la guerra d'Ucraïna; la crisi climàtica n'augmentarà els nombres encara més en el futur. En aquesta situació, Europa no és gaire receptiva. L'aflux massiu de refugiats ucraïnesos, la recessió econòmica i l'augment de l'atur creen un clima hostil per als refugiats d'altres països. L'autor apunta que el revifament de la crisi migratòria presenta dos problemes per a Europa. Primer, a nivell nacional cada cop hi ha més governs i societats menys disposades a acceptar migrants no ucraïnesos, com a Suècia, temps enrere ben receptiva. Segon, hi ha una falta de coordinació entre països europeus: els països del sud tenen una càrrega massa pesada i voldrien que els països del nord acollissin més migrants. Aquests hi han accedit, però només parcialment, i això ha desgastat les relacions entre els dos blocs. El resultat és que cada cop hi ha més controls de frontera entre països de la Unió. D'ençà del 2015 la Unió Europea s'ha centrat a mirar d'evitar que els migrants entrin (per exemple, els fons dedicats a l'agència fronterera Frontex s'han incrementat força).

Mira Milosevich-Juaristi ¿Está Kosovo al borde de un conflicto armado?

Mira Milosevich-Juaristi alerta de que des del mes de juny passat, les tensions entre Kosovo i Sèrbia han anat en augment per la qüestió de les matrícules dels cotxes, tot i l'anunci fa pocs dies d'un acord *in extremis* per evitar una escalada i per a normalitzar les seves relacions. El govern de Kosovo havia pres la decisió de no reconèixer les matrícules "KM"

de Kosovska Mitrovica, la regió poblada per la minoria sèrbia, obligant la població a acceptar les matrícules de cotxe de Kosovo. Paral·lelament, durant les darreres setmanes s'ha produït un altre fet que ha agreujat seriosament les tensions: la destitució del serbi Nenad Djuric, cap de la Policia a Kosovska Mitrovica, una decisió que contravé l'Acord de Brussel·les de 2013 signat per representants de Sèrbia, Kosovo i la llavors Alta Representant de la Política Exterior de la UE, Catherine Ashton, i ratificat pels seus successors, Federica Mogherini i Josep Borrell. L'Acord de Brussel·les és un document que pretén crear un marc per a la normalització de les relacions entre Belgrad i Pristina, contempla una àmplia autonomia per a la població sèrbia de Kosovo i, més important encara, la creació d'una Comunitat de Municipis Serbis a la regió de Kosovska Mitrovica. L´objectiu final d´aquest Acord era el reconeixement mutu, amb el propòsit de l´entrada simultània de Sèrbia i Kosovo a la UE. La situació a Kosovo és doncs més preocupant del que és habitual i a ningú no li interessa que esclati la violència interètnica a Kosovo i la manera d'impedir-ho seria una major implicació d'institucions i líders internacionals. L'única manera de sortir de l'actual atzucac és que el govern de Pristina compleixi l'Acord que va signar el 2013 però per fer-ho necessitaria canvis legals a la Constitució i el suport de la comunitat internacional.

Alexandra Brzozowski & Alice Taylor Serbia, Kosovo on brink of 'most dangerous crisis' in last decade

La situació entre Sèrbia i Kosovo és a la vora d'una crisi perillosa. Després que les reunions a París entre la Unió Europea, França i els líders de Kosovo i Sèrbia hagin estat infructuoses, Josep Borrell ha demanat als dos bàndols que compleixin les seves obligacions de diàleg. Les darreres tensions, de les més greus en els últims anys segons Borrell, s'han originat perquè membres de la comunitat sèrbia de Kosovo s'han retirat de les institucions kosovars com a forma de protesta contra la decisió del govern kosovar de requerir que tots els cotxes dels ciutadans de Kosovo han de dur matrícules kosovars. Sèrbia s'hi ha oposat. Borrell sosté que les dues bandes s'han de posar d'acord per tal de reduir la tensió: els serbis kosovars han de tornar a les institucions i les autoritats kosovars han de mostrar flexibilitat i implementar l'acord per a crear l'Associació de les Municipalitats amb Majoria Sèrbia. De fet, el govern kosovar ja va ajornar la implementació de la llei de les matrícules per pressions internacionals, però té previst aplicar-la a partir del 21 de novembre. És per això que s'ha mirat d'estimular el diàleg entre els representats dels dos governs abans que Pristina comencés a aplicar la llei. La preocupació de Borrell s'emmarca en el fet que la Unió Europea no té els mitjans per mitjançar en un acord després d'onze anys sense cap avenç considerable del conflicte serbi-kosovar. Després de les reunions a París la segona setmana de novembre, el president serbi Vučić no es va mostrar gaire optimista quant a la resolució de la crisi; el primer ministre kosovar Kurti va reiterar que Kosovo no acceptaria mai la creació d'una Associació de Municipalitats Sèrbies, que implicaria una estructura executiva suportada per Belgrad a dins de Kosovo per als serbis ètnics que hi viuen. Mentrestant, la presidenta kosovar Vjosa Osmani va establir la data del 18 de desembre per a les eleccions municipals de les quatre municipalitats septentrionals que han quedat abandonades pels representants de les minories ètniques sèrbies. Osmani va demanar la presència d'observadors internacionals per tal de garantir l'exercici dels drets

constitucionals de tots els ciutadans.

Jovan Palalić La Serbie veut rester un État indépendant

En aquesta entrevista a la revista *Conflits*, Jovan Palalić reconeix un problema relacionat amb Kosovo, i que Sèrbia està sota pressió de Brussel·les i Alemanya, que volen que reconeguin la independència de Kosovo. Després de l'inici de la guerra a Ucraïna, hi ha el problema afegit de la posició sèrbia davant Rússia. Perquè Sèrbia vol seguir sent un estat independent i lliure per gestionar la seva política, defensar els seus interessos i mantenir la seva posició de país neutral i la seva posició d'equilibri entre la Unió Europea i Rússia. El tercer problema és respecte de la situació dels serbis que viuen a Kosovo i a Bòsnia i Hercegovina. Afirma però que la seva política és ser membre de la Unió Europea, però que les condicions són insuportables per al govern serbi aquestes condicions ja que suposarien renunciar al seu territori. En efecte, Sèrbia considera que Kosovo és el bressol del seu poble. Denuncia que la UE els ha sotmès un pla, en dues etapes, per a un acord final entre Sèrbia i la Unió Europea. La primera és que Sèrbia ha d'acceptar l'existència de Kosovo com a estat independent, sense de moment l'obligació de reconèixer-lo i resoldre totes les qüestions tècniques que comportaria un procés d'aquest tipus. Finalment, com a darrer pas per entrar a la UE, Sèrbia haurà de reconèixer la independència de Kosovo. Està escrit obertament. Palalić considera que darrere de totes aquestes iniciatives europees hi ha els Estats Units, i les seves iniciatives conjuntes tenen com a objectiu fer pressió sobre Sèrbia. Paral·lelament el president Macron i el canceller Scholz, també han amenaçat amb sancions econòmiques si Sèrbia no reconeix la independència de Kosovo, i diplomàtiques amb una possible prohibició de visats per als serbis. La situació és, doncs, molt complicada perquè a això se sumen i barregen les posicions sèrbies respecte de les sancions a Rússia. En darrer terme, Palalić insisteix que Sèrbia és un país que vol seguir fent la seva política independentment d'interessos aliens, seguint exclusivament els seus.

Eoin Drea Ireland Is Europe's Weakest Link

Eoin Drea argumenta a *Foreign Policy* que Irlanda és la baula més feble d'Europa. Així va definir el diputat irlandès Cathal Berry l'estat en què les forces de defensa es troben des de fa dècades. Irlanda només inverteix anualment el 0,3% del PIB en defensa (vora mil milions d'euros), i és el país europeu més mal preparat per fer front a qualsevol mena d'amenaça militar. El problema està en el fet que a prop de les aigües irlandeses, o per les mateixes aigües, hi passa el 75% dels cables transatlàntics submarins. Tal com evidencia un informe de febrer de la Comissió per a les Forces de Defensa, les forces irlandeses són escasses i desactualitzades: manquen de ciberdefensa, radars, jets d'intercepció i avions de transport de tropes. Les condicions laborals i els sous de la marina són tan dolents que el sector privat capta els graduats de classes navals senceres. Les forces aèries potser són encara pitjor perquè amb prou feines tenen 700 treballadors i no tenen cap tecnologia per rastrejar avions a l'espai aeri irlandès: només disposen de vint helicòpters i avions en total; i només dos avions de vigilància marítima patrullen els aproximadament 340.000 km^2 de la zona econòmica exclusiva d'Irlanda a l'Atlàntic nord. I amb tota aquesta situació, poques

setmanes abans de l'inici de la invasió d'Ucraïna, les forces navals russes van dur a terme exercicis militars a prop de les aigües territorials irlandeses, cosa que va inquietar els líders europeus. Per fer front a possibles amenaces, doncs, Irlanda depèn exclusivament de les altres forces aèries europees, i el país té un acord amb el Regne Unit amb el qual permet a la RAF patrullar per l'espai aeri irlandès.

Democracy, diversity and culture

Sheri Berman How Democracy Can Win

Sheri Berman argumenta que una de les lliçons que podem extreure de les eleccions de mig mandat als Estats Units és la gran quantitat de candidats que s'han negat a reconèixer la seva derrota, fins i tot en estats on els resultats eren molt clars. Aquest fenomen s'ha estès també pertot Occident, on l'extrema dreta cada vegada té més força. Molts experts consideren que existeix una preocupant tendència que respon a una estratègica ofensiva contra la democràcia liberal. Tanmateix, hem de ser conscients també de les diferències contextuals de cada cas. Hi ha moltes diferències entre els fenòmens europeus i americans. Així, també es pot entendre el fet que alguns partits amb arrels d'extrema dreta feixista s'hagin moderat per arribar al poder pot ser vist com una bona notícia. Això ens indica que l'èxit dels moviments de dreta radical populista té menys a veure amb les seves característiques i més amb la qualitat de la democràcia que aspiren a conquerir. La pregunta, doncs, és com les democràcies poden gestionar aquests atacs que no són nous. Durant el període d'entreguerres europeu, tant el comunisme com el feixisme van amenaçar les democràcies liberals. A Itàlia el Partit Comunista va tenir un rol crucial durant tot el procés, i a Alemanya van forçar les eleccions que portaren a Hitler al poder. Molts estats europeus de l'època van perdre el poder de control sobre la seguretat, de tal manera que molts d'aquests partits van formar milícies privades a les que no podien combatre. Després de la Segona Guerra Mundial els partits comunistes van gaudir d'uns primers anys de grans èxits. No obstant, conforme les democràcies liberals es van consolidar i van aconseguir bons resultats econòmics, el seu suport va disminuir fins a fer-los irrellevants. Van ser les institucions i les normes democràtiques les que van fer que els extremistes es moderessin. Això ha passat relativament també amb el Front Nacional francès, els *Fratelli d'Italia* o els Demòcrates Suecs. Així doncs, Berman considera que Europa no està en risc de veure un retrocés democràtic. En aquest sentit, afirma que els EUA son una excepció i que allà sí que la democràcia està en perill.

Myriam Revault d'Allonnes Les valeurs européennes sont-elles universalisables?

L'autor es pregunta si els valors europeus són universalitzables i en en primer lloc argumenta que cal definir de quina "universalitat" s'està parlant i què és la "universalitat". La dimensió universal dels valors europeus neix d'una universalitat abstracta, a priori, que alguns anomenen "desbordant" perquè, partint d'un origen precís i assignat (una identitat particular), pretén normalitzar i alinear sobre el seu propi model allò que és diferent d'ella

mateixa? És la crítica que s'adreça constantment a aquest tipus d'universalitat per qui hi veu, amb raó, l'expressió oculta d'una hegemonia (econòmica, colonial, cultural). Aquesta "universalitat" és efectivament només el trasplantament unilateral d'una forma singular dominada efectivament per la modernitat occidental. Però és precisament la que s'invoca en la reivindicació d'una identitat europea monolítica, basada en valors cristians i a la recerca d'una narrativa globalitzadora. Però hi ha una altra manera de pensar l'universal, i aquesta no és en cap cas aliena a la història o a l'esperit europeu: a la vegada com a exigència política —que s'ha d'aplicar a tota la humanitat— i com a requisit antropològic que afirma l'existència d'estructures de pensament comunes i transcendents a totes les cultures. L'autora argumenta que l'única universalitat real és la que està oberta a l'alteritat i és habitada per la pluralitat. Per a entendre-la, però, cal sortir d'aquesta lògica binària on s'enfronten una universalitat autoproclamada i la crítica a una universalitat sempre reduïda al discurs de la dominació.

Oliver Roethig Setting human-rights due diligence back on track

La iniciativa legislativa sobre les obligacions de les empreses de la Unió Europea en matèria de diligència deguda pel que fa als drets humans no ha acabat de materialitzar-se tal i com estava previst. Per consegüent, l'autor considera que és fonamental frenar el control unilateral de les empreses sobre la diligència deguda en matèria de drets humans. Per a que l'adopció de la legislació canviï realment les pràctiques per garantir els drets humans, cal integrar la responsabilitat en tot el procés creant un espai als representants dels titulars de drets, inclosos els sindicats a nivell nacional i internacional. Sobretot, en el sector financer, s'ha proposat d'incloure diverses clàusules que limiten les responsabilitats de les empreses financeres en matèria de drets humans. L'impacte de les finances en els drets humans és molt significatiu però exigir l'avaluació de la diligència deguda només una vegada en tota la durada d'un contracte, suposa ignorar els riscos canviants en matèria de drets humans. Restringir els requisits de diligència deguda a les inversions directes o als contractes amb grans clients corporatius crearia una exempció àmplia que limitaria la diligència deguda financera a la punta de l'iceberg dels riscos per als drets humans. Això contrastaria amb les orientacions explícites sobre el sector apuntades per l'OCDE i l'Oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Drets Humans, així com els Principis d'Inversió Responsable de l'ONU. Finalment, tot i que l'abast de les finances és enorme, si s'adopta un enfocament basat en el risc, com preveuen les normes internacionals, les accions de diligència deguda en matèria de drets humans es poden prioritzar per abordar els riscos més greus per a les persones, fent que el procés sigui totalment proporcionat i factible.

Janan Ganesh This was the year liberal democracy fought back

Janan Ganesh afirma que enguany els diferents moviments autocràtics de més rellevància d'Occident (i del món) han estat superats per la democràcia liberal. A França Emmanuel Macron ha superat Marine Le Pen; al Regne Unit l'any s'acaba amb Rishi Sunak, quan havia començat amb Boris Johnson (l'interludi de Liz Truss només ha durat 44 dies); al

Brasil Jair Bolsonaro ha perdut les eleccions i les eleccions de mig mandat nord-americanes han estat una derrota pel sector més extremista del Partit Republicà, complicant la tornada de Donald Trump a la Casa Blanca. Tot i que és veritat que a Suècia, Itàlia i Israel el populisme ha aconseguit avançar, el còmput general anual és decebedor per als autòcrates. Ganesh sosté que les autocràcies són hostatges de la sort perquè tot i que al·leguen ser més eficaces que les democràcies, una guerra amb mobilització de la població (ni que sigui parcial) o un estancament econòmic derivat d'uns confinaments dràstics i reiterats no són gaire bons per a la salut d'un règim. Per moltes reserves de gas (Rússia) o míssils antiportaavions (Xina) que es tinguin, la idea imperant entre els autòcrates que el liberalisme serà esborrat de la història com un gen defectuós no té gaire fonament.

Tom McTague The Qatar World Cup Exposes Soccer's Shame

Tom McTague reflexiona sobre l'esdeveniment planetari per excel·lència, el controvertit Mundial de futbol que està tenint lloc a Qatar, que qualifica com l'absurditat més gran de la història de l'esport. El 2010, l'òrgan rector del futbol mundial, la FIFA, va concedir l'organització de l'esdeveniment esportiu més popular i prestigiós del món a una petita autocràcia de l'Orient Mitjà amb una població de tot just 3 milions d'habitants però on els ciutadans d'aquesta nacionalitat només representen poc més del 10%. La resta són alguns expatriats molt rics d'altres països i un enorme exèrcit de migrants pobres que fan la major part de la feina. Que Qatar pogués vèncer les candidatures dels Estats Units, Austràlia, Japó i Corea del Sud era tan indefensable que és impossible no concloure que el conjunt el sistema està podrit. Però més que un escàndol puntual, el Mundial de Qatar és una faula del món on vivim, i no només del món del futbol. El Mundial de Qatar és el que passa quan una organització internacional corrupta amb un gran poder i poca responsabilitat es fa càrrec de coses importants; quan les democràcies estan disposades a vendre les seves institucions i fins i tot la seva cultura, al millor postor; i quan economies senceres depenen de l'explotació de mà d'obra barata i globalitzada i de capital no regulat. Qatar i els altres estats del Golf volen diversificar les seves economies per sobreviure el dia que s'assequi la font de la seva riquesa, el petroli i gas. I ho volen fer tot protegint els seus règims autocràtics. Per aconseguir-ho, inverteixen en esport, entreteniment, turisme i transports, amb l'esperança de convertir-se en pols atractius d'una futura economia global amb impostos baixos, on els rics vagin a viure, treballar, comprar i relaxar-se lluny de les càrregues feixugues de la democràcia, servits per un exèrcit de treballadors migrants pobres. La seva inversió en l'esport doncs és només una part d'una estratègia més àmplia. Occident no només accepta els seus diners per als seus equips esportius, sinó que compra els seus combustibles fòssils i a canvi els venen armes. Esperar que els esports actuïn com una excepció honorable mentre la resta de la societat intenta guanyar tants diners com sigui possible independentment de la moralitat o la seguretat a llarg termini dels seus països, és ridícul. El fet és que Europa fa anys que es ven al millor postor. Tota l'estratègia geopolítica d'Alemanya ha estat vincular-se a Rússia i la Xina, dos estats considerats amenaces estratègiques per l'OTAN. El Regne Unit ha subhastat infraestructures i actius bàsics, tant si això vol dir donar a Xina una participació en la indústria nuclear del Regne Unit com proporcionar a Rússia serveis financers i oportunitats immobiliàries per rentar els seus diners. Occident ja no és ni tan ric ni tan dominant al món com abans. Ha de prendre

decisions difícils que impliquin compromisos. Però si el pla era mantenir la riquesa, la seguretat, la independència i la integritat nacionals, les darreres dècades han estat un desastre. Com el Mundial de Qatar.

Economy, welfare and equality

Mohamed A. El-Erian Not Just Another Recession

L'autor afirma que més que un simple gir més de la roda econòmica, el món pot estar experimentant grans canvis estructurals que perduraran més enllà del cicle econòmic actual. Tres noves tendències en particular insinuen una transformació d'aquest tipus i és probable que tinguin un paper important en la configuració dels resultats econòmics durant els propers anys: el canvi d'una demanda insuficient cap a una oferta insuficient com a principal fre al creixement; la fi d'una liquiditat il·limitada subministrada pels bancs centrals; i la creixent fragilitat dels mercats financers. Aquests canvis ajuden a explicar molts dels desenvolupaments econòmics inusuals dels darrers anys, i és probable que generaran encara més incertesa en el futur a mesura que els xocs es facin més freqüents i violents. Aquests canvis afectaran els individus, les empreses i els governs: econòmicament, socialment i políticament. I fins que els analistes no s'adonin de la probabilitat que aquestes tendències perdurin més que el proper cicle econòmic, és probable que les dificultats econòmiques que causen superin significativament les oportunitats que generen. Les recessions i els pics d'inflació van i vénen, però els últims anys s'han vist una sèrie de desenvolupaments econòmics i financers mundials inesperats, si no impensables. Els Estats Units, antigament un defensor del lliure comerç, s'han convertit en l'economia avançada més proteccionista. El Regne Unit s'ha tornat de sobte en una cosa que s'assembla a un país en desenvolupament en dificultats després que un mini-pressupost desafortunat va debilitar la moneda, impulsar una pujada espectacular dels rendiments dels bons, provocar una designació de "vigilància negativa" per part de les agències de notació i va obligar la Primera ministra Liz Truss a dimitir. Els costos d'endeutament també s'han incrementat molt, ja que els tipus d'interès de més d'un terç dels bons mundials són negatius (creant una situació anormal en què els creditors paguen els deutors). La guerra d'Ucraïna ha paralitzat el G-20, accelerant el que ja era un debilitament gradual de la institució. I alguns països occidentals han convertit el sistema de pagaments internacionals, que és la columna vertebral de l'economia global, en una arma per castigar Moscou. A això cal afegir-hi la ràpida recentralització de la Xina sota Xi Jinping i el seu desacoblament dels Estats Units; l'enfortiment de les autocràcies a tot el món; la polarització i fins i tot la fragmentació de moltes democràcies liberals; l'impacte creixent del canvi climàtic; els canvis demogràfics; i la migració gradual del poder econòmic d'Occident cap a Orient.

Andris Šuvajevs Interest-rate rises versus the public interest

En acceptar les pujades de taxa d'interès, els governs europeus estan salvant el Banc Central Europeu en comptes dels seus ciutadans. Aquesta combinació d'inflació i crisi té una part institucional i una part conceptual. Conceptualment, s'accepta que la inflació està

impulsada per problemes d'oferta relacionats amb la guerra d'Ucraïna i per la interrupció de les cadenes de subministrament induïda per una pandèmia. Però les institucions financeres públiques estan dissenyades per fer front als problemes impulsats per la demanda. Les distincions normalment poc clares per al públic en general permet als banquers centrals i els polítics que donen suport a l'augment de les taxes eludeixen les afirmacions de suport sobre la demanda "reprimida" que es remunta a l'estímul fiscal de COVID-19, l'amenaça actual d'una espiral de preus salarials i les expectatives futures que la inflació augmentarà. A més a més, tota aquesta incoherència conceptual, es veu agreujada pel bloqueig institucional. La preocupació més gran del banc és que les polítiques monetàries predominin a les fiscals i saben que no estan preparats per aprovar una acció institucional respecte la inflació. Tot i això, els governs de la zona de l'euro, els únics capaços de mobilitzar recursos a una escala prou gran, són els que realment necessiten una acció ràpida, però l'activitat del banc hi posa obstacles. L'autor fa una analogia entre els governs europeus i els hostatges que se'ls hi dona una falsa sensació d'agència, però tot i així el seu destí ja està predeterminat. Finalment, per les esquerres, ha de haver-hi una la combinació de polítiques: a curt termini, mantenir els tipus d'interès baix, proporcionar ajuts a la renda de les llars de renda baixa per mantenir la demanda, i oferir un suport transparent a les empreses per garantir-ne la competitivitat sense perdre de vista els objectius a llarg termini bastats en sostenibilitat. A més, introduir un impost sobre els beneficis obtinguts pel sector energètic dels combustibles fòssils. L'objectiu hauria de ser garantir que les economies estiguin preparades per recuperar-se a la primavera i que el creixement es pugui reprendre sense centrar-se massa en un deute públic lleuger. Finalment, l'autor vol posar èmfasi a que la crisi energètica actual no és només una qüestió d'inflació sinó de redissenyar les nostres institucions de govern per tal de garantir la responsabilitat democràtica i una distribució justa dels recursos.

The Economist Even a global recession may not crush inflation

Els inversors estan reaccionant positivament a les darreres noticies; els paquets d'accions estan augmentant de preu despès que alguns optimistes declarin la crisi energètica acabada. A més, la fi de la política xinesa de zero-covid també incentiva a l'optimisme; la inflació als EUA acabava per sota de les expectatives, quelcom que també ha estat celebrat. Tanmateix, The Economist ens invita a ser prudents i conscients que una crisi global s'acosta. Tot i les últimes dades, els bancs centrals han augmentat de cop els tipus d'interès, i la inflació està lluny d'ésser derrotada. Aquest ha estat un any complex. Amb la inflació en augment, els països de la zona euro han arribat a mínims de desocupació degut als màxims en consum, sobre tot vingut pel turisme. No obstant això, els majors costos de finançament es comencen a notar. A països com Canadà o Nova Zelanda la demanda per hipoteques comença a disminuir i els inversors estan avaluant algunes operacions. Els optimistes assenyalen la força dels mercats laborals. Ara bé, aquest elevat ritme d'ocupació està disminuint i aquests indicadors en assenyalen l'inici d'una recessió. S'ha de tenir en compte que hi ha diferents velocitats. Més enllà dels EUA, Espanya o Austràlia segueixen creixent en tases considerables. Ara bé, és probable que Regne Unit estigui ja en crisi, i Alemanya haurà de tancar diversos complexes industrials degut als preus de l'energia. Sigui com sigui, els bancs centrals son conscients que estan causant una crisi per controlar

la inflació. El problema rau en què la relació entre política monetària i ocupació està encara poc aclarida, i els bancs podrien causar més dolor del que preveien. Tot i així, moltes dades d'inflació segueixen per sobre del que els economistes predeien. Al Regne Unit han arribat a un 11%. El que sembla clar és que hi ha hagut un error de diagnosi. Quan la inflació començà es va atribuir a problemes a les cadenes de subministrament: micro-xips, cotxes, etc. La segona dimensió d'aquesta inflació podrien ser els increments salarials. De moment sembla que s'estan controlant, però els economistes estan preocupats. Si la inflació desemboca en augments, l'augment de costos retornarà en més inflació. En tercer lloc, hem d'observar les expectatives, si aquestes es desboquen podem tenir un problema. En definitiva, aquesta crisi està demostrant la falta de coneixement sobre els mecanismes inflacionaris. Davant la incertesa els legisladors es troben davant de decisions polítiques molt complexes: contraure l'economia amb el risc de crisi persistent, o deixar-la fer amb la possibilitat d'entrar en una espiral inflacionària.

Lorenzo Fioramonti et al. Global population hits 8 billion, but per-capita consumption is still the main problem

La població mundial acaba d'assolir un nou rècord: 8.000 milions i s'estan produint debats acalorats sobre l'anomenada capacitat de càrrega del planeta, és a dir el nombre total de persones que poden viure a la Terra de manera sostenible. Des de les pàgines de *The Conversation*, Lorenzo Fioramonti assenyala que els experts generalment es divideixen en dos camps. Hi ha qui argumenta que hem de reduir dràsticament la població humana per evitar una catàstrofe ecològica. I hi ha qui creu que la tecnologia trobarà solucions intel·ligents sense necessitat d'abordar el problema de manera activa. Tanmateix, és difícil calcular quants humans pot suportar el planeta de manera sostenible. Això sovint es passa per alt en els debats polítics, que generalment tracten la qüestió de manera bastant simplista, basant-se en el supòsit que l'augment del nivell de vida comportarà una baixada de la taxa de natalitat. Per tant, segons aquest argument, la població mundial disminuirà tan bon punt continents com Àsia i Àfrica arribin a nivells de desenvolupament similars a Europa i Amèrica del Nord. Fioramonti en canvi considera que ha arribat el moment de repensar el nostre enfocament de la riquesa i desenvolupar diferents maneres de millorar el nivell de vida. En un nou informe del Club de Roma titulat *Earth4All* s'argumenta que els països (especialment els més industrialitzats) haurien de substituir la recerca del creixement econòmic per mesures més àmplies de benestar social i ecològic. Això es traduiria en una disminució important del consum de materials, sense perjudicar la qualitat de vida general. Què pot implicar això a la pràctica? Les polítiques haurien de fomentar un millor equilibri entre la vida laboral i la vida familiar i la igualtat de gènere, ja que l'empoderament de les dones és un determinant clau del creixement de la població. També haurien d'optimitzar l'ús i l'eficiència energètica perquè l'energia més renovable és la que no necessitem utilitzar. També necessitem pràctiques regeneratives i solucions de producció pròpia per a la fabricació i la producció d'aliments (aproximadament el 30% dels aliments a nivell mundial es perden o es malbaraten a causa del consum excessiu i dels estàndards estètics). Aquest enfocament d'economia del benestar ajudaria tots els països (inclosos els més pobres) a passar a un tipus de desenvolupament diferent, capaç de combinar una alta qualitat de vida amb impactes més limitats sobre el medi ambient. És la

diferència entre una economia extractiva i lineal que converteix els recursos en emissions de carboni i una economia regenerativa i circular que no produeix residus perquè la sortida de qualsevol procés es converteix en l'entrada d'un altre. En definitiva, viure millor i de manera més equitativa ens ajudarà a trobar l'equilibri adequat també pel que fa a la població mundial, sense necessitat d'imposar restriccions.

Valentina Pop Europe's energy crisis increases risk of deindustrialisation

Valentina Pop i Andry Bounds ens presenten tres temes d'actualitat de la Unió Europea: la crisi industrial, l'engrandiment de l'espai Schengen i el retorn dels pesticides. Últimament la Unió ha constatat que hi hagut una reducció generalitzada en la demanda del gas. Però això no es deu a un estalvi efectiu, sinó més aviat a una reducció de la producció industrial causada pel preu de l'energia. A Itàlia, per exemple, la davallada del 24% del gas a octubre es deu majoritàriament a una producció més baixa o directament a tancament d'empreses; a Portugal i Romania hi ha hagut, respectivament, una davallada del 48% i 78% del consum de gas. Algunes empreses alemanyes contemplen la idea d'expandir la producció a la Xina i reduir permanentment les seves seus europees. Hi ha previst abordar la qüestió a la reunió de ministeris d'energia de la Unió del 24 de novembre. Pel que fa a l'engrandiment de l'espai Schengen, els tres nous candidats són Bulgària, Romania i Croàcia. Els primers dos ja fa deu anys que esperen, i el darrer s'ha afegit a la cua aquest any. Gràcies a la decisió d'adoptar l'euro el gener de 2023 i l'absència d'un historial de corrupció, Croàcia té ben assegurada l'entrada. En canvi, en el cas dels altres dos l'abundant corrupció i els problemes de legalitat fan que els Països Baixos s'oposi a la seva entrada si no compleixen els estàndards de la Unió. A més, el partit d'extrema dreta suec que dona suport al govern suec també s'hi ha oposat taxativament. Per sort, sembla que el govern suec sí que hi dona suport, i el govern de Romania ha acceptat una comissió d'inspecció de la Unió que inclourà experts neerlandesos per tal de confeccionar un informe sobre les reformes legals i anticorrupció que s'hauran de dur a terme al país. Finalment, la Unió Europea està reconsiderant aixecar la prohibició de l'ús dels pesticides i permetre l'ús de substàncies de baix risc contra les pestes en terrenys cultivables, espais públics, espais esportius, zones de captació d'aigua pluvial i zones naturals protegides. El principal motiu és que la prohibició afecta extensions massa grans dels territoris dels països membres. A Eslovènia, per exemple, el 40% del territori són terrenys cultivables. Tanmateix, els canvis en la legislació hauran de ser aprovats per tots els estats membres, i la intenció de la Comissió Europea d'aplicar mesures diferents segons els països ha aixecat polseguera.

Sustainability and climate change

Mark Maslin et al. COP27 will be remembered as a failure – here's what went wrong

Les negociacions per crear un fons que compensaria els països en desenvolupament per les pèrdues i els danys que ha provocat el canvi climàtic han dominat les negociacions durant

la COP27. Finalment, els estats van acordar establir aquest fons, però no obstant això encara s'ha de negociar qui pagarà i com es concretarà aquesta assistència financera per ajudar països com el Pakistan a recuperar-se dels desastres climàtics. L'acord de la COP27 tampoc no va més enllà de la promesa del Pacte climàtic de Glasgow del 2021 de reduir gradualment la utilització del carbó, i el text tampoc no ha anunciat nous objectius ni compromisos, amenaçant l'objectiu de limitar l'augment de la temperatura global a 1,5 °C, establert fa set anys a l'Acord de París. Els països en desenvolupament van participar a la COP27 amb l'esperança de progressar en tres fronts: el finançament del clima i el lliurament de 100.000 milions de dòlars anuals tal com es va prometre el 2009, la descarbonització global i el reconeixement de la responsabilitat dels països desenvolupats de pagar les pèrdues i els danys. Només s'ha aconseguit un d'aquests objectius. En aquest context, els autors es plantegen per què ha fracassat la COP27. En primer lloc, degut a la situació geopolítica actual. La COP27 s'ha vist eclipsada per la guerra d'Ucraïna, que ha tensat el subministrament de gas, fet que ha impulsat molts països a ampliar les reserves nacionals de combustibles fòssils. D'altra banda, això ha comportat que els països productors de petroli i gas tinguessin més influència a la COP27, soscavant les negociacions. Segon, el moment i la ubicació. La primera setmana de la COP va tenir lloc durant les eleccions de mig mandat dels Estats Units quan gran part dels mitjans de comunicació del món hi dedicaven la seva atenció, mentre que la segona setmana va coincidir amb la cimera del G20 a Bali, la qual cosa va desviar encara més l'atenció i va fer que molts líders mundials no hi assistissin. Per empitjorar les coses, les negociacions es van allargar fins al cap de setmana, just quan l'atenció es va centrar en el Mundial i les polèmiques associades a Qatar. Tercer, la manca de lideratge. La diplomàcia internacional és difícil i requereix una gran quantitat de temps, esforç i habilitat. La raó per la qual la COP26 de Glasgow del 2021 va donar lloc a acords sobre la desforestació, les emissions de metà i altres qüestions va ser en part perquè els amfitrions van treballar dur per aconseguir consens durant l'any addicional proporcionat per la pandèmia. Enguany, en canvi, la presidència egípcia va subestimar aquesta tasca. Quarta, la manca de confiança. Això es deu principalment al fet que els 100.000 milions de dòlars anuals promesos encara no s'han materialitzat completament. Es tracta d'una quantitat relativament petita si es té en compte que Qatar ha gastat 220.000 milions de dòlars per acollir la Copa del Món de 2022. Tampoc han arribat diners per donar suport a l'adaptació al canvi climàtic tot i que hi són, el tema és la voluntat de destinar-los on realment calgui.

Le Monde La COP27, entre espoirs et désespoir

L'editorial del diari *Le Monde* assenyala que el reconeixement de la necessitat de proporcionar assistència financera als països més vulnerables al canvi climàtic no s'hauria d'utilitzar com a pantalla per retardar el ritme de reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. En aquest sentit, el balanç de les conferències sobre el clima oscil·len inexorablement entre dos pols: des de l'"acord històric" fins a la "gota d'aigua". La COP27 no ha estat una excepció. D'una banda, la voluntat de fer sentir a l'opinió pública mundial un missatge d'esperança, segons el qual la lluita contra el canvi climàtic avança. De l'altra, la decepció de veure que la consciència no està a l'altura dels reptes i que la majoria d'estats no es decideixen a canviar de paradigma, que és l'única manera d'evitar una

trajectòria que farà inhabitable la superfície terrestre a finals del segle XX. Així, el Nord ha trigat trenta anys a acceptar el principi d'ajuda al Sud, gràcies a l'espectacular canvi de posició de la Unió Europea (UE), i després dels Estats Units. Quants anys es trigarà perquè la Xina, la segona potència mundial i la major emissora de gasos d'efecte hivernacle, deixi de considerar-se com un país emergent i comenci a contribuir a aquest principi de solidaritat global? Quants anys es trigarà a mobilitzar prou diners perquè aquests mecanismes siguin realment efectius? Els 340 milions d'euros anunciats a la COP27 encara queden molt lluny. Més enllà de les sumes compromeses, ara el Banc Mundial i el Fons Monetari Internacional han de tenir un paper molt més proactiu per dirigir el finançament i l'ajuda en funció dels objectius climàtics. Finalment, és fonamental posar en marxa un control fiable d'aquests fluxos financers per evitar malversacions i corrupció. En darrer terme, la cimera de Sharm-El-Cheikh ha tornat a demostrar la dependència del petroli i del gas, que, tanmateix, constitueix el cor del problema. El paper de lideratge mostrat per la UE contrasta amb l'actitud dels països del Golf, la Xina –de nou– i l'Índia, que són reticents a prescindir d'aquestes fonts d'energia. Mentre els compromisos en aquest tema no siguin més ferms, la comunitat internacional sempre podrà seguint netejant la seva consciència fixant-se objectius ambiciosos, que no tenen possibilitats d'aconseguir, ja que els combustibles fòssils seguiran sent la droga dura de l'economia mundial.

John Gray The dangerous conceits of the green revolution

John Gray descriu a *The New Statesman* el desastre de la COP27 a Egipte que, segons ell, només repeteix el que va ser la COP26 de Glasgow. Paraules buides i polítiques que ja s'han provat i han resultat inútils. Tot i que el escalfament global encara es pot atacar, estar clar que no hi ha manera de sortir d'aquest fenomen com si res. Hem d'acceptar el procés i buscar solucions per transformar ràpidament les nostres societats per tal que puguin adaptar-se a les noves condicions climatològiques. Greta Thunberg, la que des de feia temps era la cara visible de l'activisme pro-clima juvenil, va declinar formar part d'aquesta nova cimera degut a que era "una estratègia" dels polítics "per fer veure que fan alguna cosa". Ni tan sols la transició energètica verda que reclamen alguns pot parar el canvi climàtic en les seves dimensions actuals. Hem de tenir en compte que la majoria de tecnologies necessàries per produir aquesta transició també necessiten minerals que son escassos i que només es poden obtenir a través de la mineria. Actualment, ja tenim un "gran joc" entre les potencies que competeixen per aquets minerals. La Xina ha estat de moment la més exitosa en la seva estratègia. Sense cap intervenció militar, només a través d ela diplomàcia, s'ha assegurat monopolis en materials estranys que s'utilitzen en tots els sectors, tant de defensa com l'automobilístic. A més, no només l'augment en mineria necessari per fer front a la demanda d'energia seria un desastre climàtic, sinó que els països dependents dels combustibles fòssils molt probablement col·lapsarien. Hem d'assumir que el creixement per els combustibles fòssils que ha incrementat els nivells de vida de la majoria de la població ha arribat a la fi. Per fer adaptar-se no calen grans ideologies. Ni els països socialistes han protegit més el clima ni els liberals han aconseguit realitzar un desacoblament absolut entre creixement i emissions. Les societats que siguin capaces de mantenir un poder estatal fort junt amb innovacions tecnològiques disruptives, seran els que triomfaran. La Xina està responent intel·ligentment a aquest futur. En canvi,

les formes de protesta burgeses del Nord Global no funcionen. Argumenta l'autor que aquestes son formes ineficients de psicoteràpia col·lectiva, i no política seriosa. El cas és que les polítiques verdes radicals no compten amb el suport democràtic de la població, com s'ha vist en les legislatives americanes. L'única opció que tenim d'un futur habitable és l'anomenat "retir sostenible", és a dir, la utilització de tecnologies disruptives per viure. Un món desglobalitzat amb alta tecnologia és l'única manera de prevenir els desastres. Això, no obstant, no sembla possible pel context geopolític. El més probable és que algun conflicte impedeixi qualsevol col·laboració i, per tant, la Terra acabi realitzant els seus processos interns sense cura del futur de la humanitat.

Noah Gordon Europe Must Accelerate Its Climate Adaptation

El canvi climàtic ja afecta Europa. Gordon considera que Europa no només ha de contribuir econòmicament per «reparar» el mal que han fet les economies desenvolupades en forma d'ajudes (una mica escasses) als països en desenvolupament afectats pel canvi climàtic, sinó que també ha de mirar cap endins i preocupar-se per les conseqüències negatives que el canvi climàtic ja té en territori europeu. Tot i que la classe política europea acostuma a tractar la crisi climàtica com quelcom de geopolític, la realitat és que ja és un perill per a la vida a Europa. El Grup Intergovernamental per al Canvi Climàtic (IPCC en anglès) calcula que un augment de la temperatura d'1,5 graus hi podria causar 30.000 morts anuals per la calor extrema. La cimera per al clima d'enguany ha assenyalat els canvis que hi haurà a tot el món més enllà del 2030, no només els que hi podria haver. A Europa la crisi climàtica ja està ben entrellaçada amb les altres crisis: les sequeres han afectat la producció de menjar i electricitat, cosa que ha causat més inflació i l'adopció de mesures polèmiques i favoritistes per a alguns socis de la Unió. Els tres principals perills per a Europa són les inundacions fluvials, les sequeres i la calor intensa. Les sequeres han fet emergir ruïnes romanes a Itàlia, avisos de sequera en pedra al centre d'Europa i altres restes antigues. Segons els informes de l'IPCC, durant el segle XXI l'escalfament progressiu farà que bona part del sud d'Europa pateixi escassedat d'aigua; la combinació de calor i sequera «ocasionarà pèrdues de la producció agrícoles substancials»; i si s'arriba als 3 graus, les morts per calor augmentaran el doble, així com el risc d'incendi. Les úniques bones notícies és que ja hi ha moltes opcions per mirar de mitigar el canvi climàtic, i ja hi ha governs que gasten quantitats considerables de diners en aquest tipus de mesures. Als Països Baixos, per exemple, hi ha en marxa una ampliació de la xarxa de dics per evitar morts per inundació, i a França s'està considerant augmentar la producció de melca, que demana menys aigua que el blat. El problema de totes aquestes mesures, però, és que requereixen molta inversió, i la majoria de cops no és rendible. És per això que la despesa pública és més important que mai. Els líders europeus s'han de centrar a mitigar una crisi que ja afecta els seus ciutadans.

Michael Schuman Where U.S.-China Competition Leaves Climate Change

Michael Schuman argumenta a *The Atlantic* que, tot i que els EUA i la Xina tinguin

incentius per cooperar, sobretot en termes de canvi climàtic, no vol dir que ho facin. Les negociacions que es van dur a terme a la COP27 han produït un avenç important, ja que s'ha creat un fons per compensar els països en vies de desenvolupament més afectats pel canvi climàtic. No obstant, la pregunta clau serà la cooperació entre els EUA i Xina en aquest fons, sense la qual no serà operatiu, i faltarà acabar de resoldre les qüestions sobre el funcionament sobre el propi fons. Últimament, les relacions entre aquestes dues grans potències han estat plenes de problemes, quelcom que ha perjudicat la cooperació en l'àmbit climàtic. Pequín va suspendre aquesta col·laboració a l'agost degut al viatge de Pelosi a Taiwan, i s'han recomençat a la COP27 i continuat al G20. L'episodi, creu l'autor, revela els perills als que està sotmesa la cooperació climàtica. Els experts avisen que sense un nou impuls al procés, la cooperació promoguda per la ONU tindrà nous obstacles contínuament. La qüestió és molt important. Durant l'època unipolar la cooperació es dugué a terme a través d'un sistema de normes liderat per el país hegemònic. Ara, però, la cooperació, en aquest cas vital, s'haurà de dur a terme en un context multipolar on dues potències lluiten per l'hegemonia i modelar el sistema de normes present fins ara. Els EUA es troben davant d'una paradoxa: han de protegir els seus interessos de la Xina, però els seus interessos passen inexorablement per la cooperació amb el país asiàtic. De moment, Biden ha intentat separar temes amb un èxit relatiu. Intenta donar el missatge que es pot cooperar en alguns àmbits i competir en d0'altres. Molts comentadors, temen, però, que s'acabi sacrificant el clima per la competició de superpotències. De moment, Pequín ha planificat la neutralitat climàtica al 2060, i és versemblant que vulgui liderar aquest procés, doncs les seves ciutats son de les més contaminades del món. A més, consideren l'economia verda com un dels pilars de la seva economia del futur, per alliberar-se de la seva dependència dels combustibles fòssils. El compromís de la Xina és clar en termes nacionals, però no tant en internacionals. L'experiència com a garants del clima en fòrums multilaterals és complexa i alguns experts assenyalen que els "manca iniciativa". En definitiva, els EUA necessiten una estratègia alternativa per si Pequín no coopera. Al mateix temps, la resta del món també ha de col·laborar en l'entesa. Tot i que no estiguem en les millors condicions possibles, és el món que tenim, assegura Schuman.

Henry Olsen How this climate change fund could fuel populism in richer nations

La resolució de la COP27 d' adoptar un fons per els països més afectats per el canvi climàtic ha sigut celebrada per els activistes mediambientals però també podria resultar en una onada global de populisme anti-ecologista. Els reparaments que estan disposats a pagar els països que han contribuït més al canvi climàtic sembla una bona iniciativa, però no estem parlant de petites quantitats de diners sinó de trilions. Gran part de la generositat i altruisme desapareix quan la gent pensa en aquestes transaccions econòmiques a altres països més pobres, i en tenim suficients exemples precedents en les eleccions democràtiques recents per entendre el funcionament del votant. Els votants solen prioritzar el benestar econòmic, solen preferir que un altre pagui pels programes que valoren; aquest és l'atractiu del missatge de "tax the rich".Això també arriba en un moment que les nacions desenvolupades i els seus ciutadans estan consumits per abordar els seus propis desafiaments econòmics, el que significa que els líders mundials s'enfronten a un dilema

polític. No contribuir al fons de “pèrdues i danys” podria condemnar els avenços en la política climàtica mundial. Però redoblar l’aposta per la política climàtica significa arriscar-se a una reacció dels votants a casa on no podrien sobreviure políticament. És per això que els activistes i els seus aliats polítics no han aconseguit argumentar que els ciutadans han de fer sacrificis significatius en els seus nivells de vida per fer front a l’amenaça. Impulsar aquestes polítiques sense assegurar-se que el públic està a bord faria que els moviments populistes de la darrera dècada a comparació semblin lleus.

Innovation, science and technology

Margaret O’Mara The World Tech Made

Les empreses tecnològiques d’avui dia no són només empreses sinó institucions socials impulsades per un propòsit que quasi bé sembla vital. La majoria d’aquestes companyies es troben o varen ser desenvolupades a Silicon Valley, zona en la qual s’ha fet diversos estudis respecte l’ús de la seva recopilació de dades i les crítiques no n’han sigut poques. D’aquí és d’on neix el concepte “Surveillance capitalism” format per la teorista social Shoshana Zuboff. Però tot l’ambivalència i la reticència en el sector, la pandèmia va donar l’empenta final als usuaris a utilitzar més les plataformes donant-les-hi més poder del que mai s’havia pogut imaginar a aquestes companyies. L’autor parla de diversos llibres que tracten aquest tòpic, donant-li especial rellevància a tres llibres. The Internet Is Not What You Think It Is de Justin Smith a diferència de Zuboff, l’autor no intenta descodificar l’àmbit tecnològic de les empreses però sí en la distracció dels usuaris del que hi ha darrere internet, una força tangible, política i històrica; el naixement d’internet com a arma de defensa en la Guerra Freda. Work Pray Code de Chen és una etnografia de Silicon Valley que recalca com la religiositat ha alimentat el capitalisme Americà. Chen mostra com els treballadors d’aquestes corporatives parlen de fer canvis significatius, com si es tractés d’un treball diví, inclús convidant a espirituals de la “New Age” per fer discursos en reunions d’empresa i patrocinar seminaris al lloc de treball sobre millora personal i espiritual. Finalment, Dignity in a Digital Age de Khanna s’assimila més al típic llibre de polítiques però amb connexions amb teòrics i filòsofs polítics com Habermas, Nussbaum, Douglass, Rawls per defensar una millor regulació de les plataformes. Finalment, el que podem trobar en comú en els tres llibres és la dependència i condemna de la societat Americana en aquestes plataformes impulsades per Silicon Valley. Un cicle circular en el que els usuaris són dependents, tot i ser crítics, i alimenten el creixement d’aquestes companyies. Individus i empreses busquen el alleujament d’aquest estrès imposat per les plataformes a través del misticisme de les religions antigues promocionat per elles mateixes: aplicacions de mindfulness, ioga, i meditació amb logotips corporatius.

Derek Thompson Why Everything in Tech Seems to Be Collapsing at Once

Derek Thompson argumenta a *The Atlantic* que les grans industries tecnològiques estan patint un col·lapse simultani. Tot i que els nivells d’atur en el sector continuen essent molt

baixes, tots els gegants tecnològics —Amazon, Meta, Snap o Twitter— han començat recentment a rescindir desenes de milers de contractes. A més, la capitalització de les accions d'aquestes empreses han caigut més d'un 50% durant el darrer any. Això, unit a l'explosió de la bombolla de les criptomonedes fa que l'autor es plantegi les raons per què d'aquest col·lapse. Per un banda, es pot argumentar que una d'elles és el tipus d'interès. Després de la gran recessió de 2008, l'economia es basava en baixa demanda i baixos tipus d'interès, la qual cosa va propiciar la inversió en capital de risc invertit tecnològic. La digitalització de l'economia va augmentar considerablement el pes d'aquesta industria. Amb els efectes post-pandèmia els tipus han pujat i, per tant, tota aquesta inversió i eufòria ha anat disminuint. Per l'altra banda, també hi ha una segona hipòtesi: la indústria tecnològica està patint una crisi de mitjana edat. Després d'una primera època on calia resoldre uns problemes molt complexos, sembla que s'ha tancat una etapa. Els directius estan ara buscant reptes en una nova direcció —com per exemple la inversió en el concepte del Metavers. En aquest sentit, totes les companyies estan utilitzant gran quantitat de recursos en iniciatives la rendibilitat de les quals és incerta. L'espai, els assistents de veu, la realitat augmentada: cap d'aquestes inversions estan tenint, de moment, una resposta social. D'aquesta manera, la explicació macroeconòmica i la psicodinàmica son complementàries. La indústria portava anys preparant-se per invertir en noves aventures complicades, però ha estat colpejada pels efectes de la pandèmia. Tanmateix, ens equivocaríem si donessin la industria per morta, assegura Thompson. Estem en un moment de transició, i d'aquí deu anys podríem veure un futur incert que generaran les noves aplicacions de les intel·ligències artificials.

Le Grand Continent Guerre technologique: 10 points sur les semi-conducteurs

La revista *Le Grand Continent* presenta un estudi sense precedents en 10 punts, 12 gràfics i 2 mapes per entendre la matriu de la rivalitat tecnològica entre la Xina i els Estats Units que estructura el món respecte d'un dels seus aspectes més rellevants: els semiconductors. Els punts al voltant dels quals s'estructura l'estudi són els següents: 1) Què és un semiconductor? 2) Per què són importants? 3) La cadena de valor i la interdependència dels actors clau 4) Per què Taiwan? 5) Per què els semiconductors són el cor de la rivalitat geopolítica global? 6) Quina és la posició dels Estats Units? 7) Quina és la posició de la Unió Europea? 8) Què es fa o es preveu fer per contrarestar l'escassetat de semiconductors? 9) Quin impacte han tingut les noves restriccions nord-americanes en el mercat global dels semiconductors? I 10) Què passa en cas d'escassetat de semiconductors? Limitant-nos aquí a la importància dels semiconductors en l'escenari geopolític actual, cal assenyalar que recentment l'administració Biden ha decretat una sèrie de sancions que porten la confrontació global en aquest àmbit a un altre nivell, impedint que les empreses enviïn a la Xina els processadors d'avantguarda necessaris per executar algoritmes d'Intel·ligència Artificial complexa. Les sancions no només s'apliquen a les empreses nord-americanes, sinó també a totes aquelles que utilitzen inputs americans en els seus processos de producció (propietat intel·lectual, programari de disseny, etc.). Aquesta decisió segueix una sèrie de decisions que ja han començat a reforçar els controls sobre les exportacions de semiconductors a la Xina. Tot i que alguns ho veuen com un retorn al pensament de la

Guerra Freda, aquesta decisió és emblemàtica de la centralitat dels semiconductors en la rivalitat tecnològica global. Ja hem vist com els actors implicats són també grans actors geopolítics, però una sèrie de factors ajuden a subratllar encara més la importància dels semiconductors: la transformació digital global en curs, la pandèmia de COVID-19 amb els seus efectes disruptius en les cadenes de subministrament i la guerra a Ucraïna que està afectant el subministrament de matèries primeres.

Ling Chinese battery makers are setting up in Europe

Les empreses xineses de bateries elèctriques s'estableixen a Europa. Europa té previst eliminar completament els cotxes de combustió fòssil per l'any 2035, i les companyies xineses que produeixen bateries elèctriques en poden ser una peça clau. Enguany aquestes companyies han obtingut més beneficis a Europa que als Estats Units per primer cop. De les 22 companyies xineses presents a les borses europees, la meitat són del sector de les bateries elèctriques per a vehicles. A les borses d'Alemanya i Suïssa ja hi ha empreses xineses com Gotion High-tech, GEM, Keda o Ningbo Shanshan. L'expansió xinesa en territori europeu és compatible amb els plans de la Unió Europea de fer servir bateries elèctriques produïdes només a Europa a partir de 2025, tot i que les exportacions de bateries de liti de la Xina a Europa també han augmentat en el primer semestre de 2022. Actualment hi ha vuit fàbriques xineses en construcció a Europa, que tindran una capacitat anual de 214 gigawatt hora (GWh), força més que el total europeu de 2021 de 60 GWh. CATL és un gegant del sector de la bateria xinès, que acabarà una fàbrica a Alemanya a finals de 2022 i en té prevista una altra a Hongria. SVOLT ha anunciat una segona planta a Alemanya per setembre i Gotion High-Tech en reformarà una de Robert Bosch perquè entri en funcionament el 2023. Altres productors com EVE Energy o CALB també tenen previst establir fàbriques a Europa. Tanmateix, el camí també té els seus sots, perquè totes aquestes fàbriques hauran de complir les normatives d'emissió zero i altres condicions que la Unió Europea exigeix a les empreses del seu territori, com ara assolir una ràtio de reciclatge del 85% en bateries de vehicle per l'any 2030. A Polònia el productor Guotai d'electròlits per a bateries ha vist com li suspenien un projecte perquè no complia les condicions mediambientals necessàries. A més, la Unió també ha començat a invertir en la diversificació de les fonts de materials per a les bateries, especialment el liti i el cobalt, per tal d'evitar de dependre massa de les importacions estrangeres com ara les de la Xina.

Le Monde Réguler enfin les cryptomonnaies

La fallida de FTX, una de les principals plataformes d'intercanvi de criptomonedes del món, és fruit d'un còctel tan clàssic com explosiu, entre ceguesa, negligència i context tòxic, que demana una supervisió decidida, en particular als EUA. L'editorial de *Le Monde* subratlla que al cor de l'escàndol hi ha un sistema d'apropiació indeguda de béns. Alguns dels diners confiats a FTX pels seus clients van ser suposadament absorbits pel fons Alameda Research. Aquesta empresa, de la qual Bankman-Fried, el fundador de FTX, era l'accionista majoritari, va utilitzar suposadament els fons dipositats per fer apostes financeres extremadament arriscades sense que els inversors fossin informats. Aquestes operacions

estaven garantides sobre un actiu igualment especulatiu, ja que era FFT, la criptomoneda de la casa, que el mateix Bankman-Fried regulava. L'afluència de sol·licituds de devolució de clients preocupats per la caiguda de la FFT va precipitar la crisi de liquiditat. Si el sector bancari tradicional ha sabut mantenir la distància, cal preguntar-se per la lleugeresa amb què s'han trobat implicats en aquest afer sense exigir fons d'inversió consolidats com Sequoia, el fons de pensions dels professors d'Ontàrio o l'empresa japonesa Softbank. D'altra banda, els bancs centrals fa mesos que demanen la regulació de la criptomoneda. Per què està lluitant per emergir? Un banc ja no té dret a utilitzar els diners dels seus clients per especular pel seu compte. Llavors com és que una plataforma de criptomònada pot fer-ho, tot i que la solidesa dels seus actius és més un casino que no pas una inversió L'augment de les criptomonedes s'ha vist molt encoratjat per la gran quantitat de liquiditat injectada pels bancs centrals al sistema financer. Aquests diners, creats quasi *ex nihilo,* han empès els inversors a invertir en actius cada cop més arriscats i cada cop més barrocs per obtenir rendibilitats cada cop més altes. Ateses les enormes quantitats de diners que maneja aquest sector altament especulatiu, l'editorial considera que és urgent regular-ne les pràctiques.

… We also recommend

Larry Diamond A World Without American Democracy?

Jelani Cobb The Enduring Power of Trumpism

Mujtaba Rahman Hungary and EU inch toward deal

Ian Bancroft Bosnia's path to the EU is no Shorter

Maria Ressa How to Fight Fascism Before It's Too Late

Gordon Brown Nationalism is the ideology of our age. No wonder the world is in crisis

El canvi climàtic ja afecta Europa. Gordon considera que Europa no només ha de contribuir econòmicament per «reparar» el mal que han fet les economies desenvolupades en forma d'ajudes (una mica escasses) als països en desenvolupament afectats pel canvi climàtic, sinó que també ha de mirar cap endins i preocupar-se per les conseqüències negatives que el canvi climàtic ja té en territori europeu. Tot i que la classe política europea acostuma a tractar la crisi climàtica com quelcom de geopolític, la realitat és que ja és un perill per a la vida a Europa. El Grup Intergovernamental per al Canvi Climàtic (IPCC en anglès) calcula que un augment de la temperatura d'1,5 graus hi podria causar 30.000 morts anuals per la calor extrema. La cimera per al clima d'enguany ha assenyalat els canvis que hi haurà a tot el món més enllà del 2030, no només els que hi podria haver. A Europa la crisi climàtica ja està ben entrellaçada amb les altres crisis: les sequeres han afectat la producció de menjar i electricitat, cosa que ha causat més inflació i l'adopció de mesures polèmiques i favoritistes per a alguns socis de la Unió. Els tres principals perills per a Europa són les

inundacions fluvials, les sequeres i la calor intensa. Les sequeres han fet emergir ruïnes romanes a Itàlia, avisos de sequera en pedra al centre d'Europa i altres restes antigues. Segons els informes de l'IPCC, durant el segle XXI l'escalfament progressiu farà que bona part del sud d'Europa pateixi escassedat d'aigua; la combinació de calor i sequera «ocasionarà pèrdues de la producció agrícoles substancials»; i si s'arriba als 3 graus, les morts per calor augmentaran el doble, així com el risc d'incendi. Les úniques bones notícies és que ja hi ha moltes opcions per mirar de mitigar el canvi climàtic, i ja hi ha governs que gasten quantitats considerables de diners en aquest tipus de mesures. Als Països Baixos, per exemple, hi ha en marxa una ampliació de la xarxa de dics per evitar morts per inundació, i a França s'està considerant augmentar la producció de melca, que demana menys aigua que el blat. El problema de totes aquestes mesures, però, és que requereixen molta inversió, i la majoria de cops no és rendible. És per això que la despesa pública és més important que mai. Els líders europeus s'han de centrar a mitigar una crisi que ja afecta els seus ciutadans.

Bruce Shen China's Dominance Over Critical Minerals Faces New Challengers

Christian Gollier Le scénario d'une transition écologique heureuse, créatrice de millions d'emplois et peu coûteuse est irréaliste

Jared Finnegan Energy transitions: why countries respond differently to the same problem

Nataliya Ilyushina What is Mastodon, the 'Twitter alternative' people are flocking to?